

Conselleria de Medi Ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge

ORDRE de 12 de novembre de 2008, per la qual s'aprova la delimitació de l'assegador Reial de Castella al terme municipal de Catadau des del límit amb el terme d'Alfarp fins a l'encreuament amb la rambla de Garcia, a l'altura de l'Alteró de Cosme (tram XII), que forma part del projecte denominat delimitació, fitació i senyalització dels camins ramaders del corredor de la Vall del Cabriol - Albufera de València (ramal meridional). [2009/1092]

Vist l'expedient de delimitació del camí ramader assegador Reial de Castella al terme municipal de Catadau des del límit amb el terme d'Alfarp fins a l'encreuament amb la rambla de Garcia a l'altura de l'Alteró de Cosme (tram XII), instruït per la Direcció General de Gestió del Medi Natural de la Conselleria de Medi Ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge.

Vist que la delimitació s'ajusta a la classificació dels camins ramaders del terme municipal de Catadau, que va ser aprovada per l'Ordre ministerial de data 1 de juliol de 1974, i es va publicar en el *Boletín Oficial del Estado*, de data 3 de setembre de 1974.

Vist que amb data 23 de desembre de 2002 (BOE 22.01.2003), es va subscriure un conveni entre el Ministeri de Medi Ambient i la Conselleria de Medi Ambient de la Generalitat Valenciana per a l'execució del Projecte de delimitació, fitació i senyalització dels camins ramaders del corredor de la Vall de Cabriol - Albufera de València (ramal meridional) als termes municipals de Camporrobles, Fuenterrubles, Venta del Moro, Villargordo del Cabriel, Requena, Cortes de Pallás, Yátova, Dos Aguas. Tous, Catadau, Alfarp, Carlet, l'Alcúdia, Algemesí, Guaduassuar, Albalat de la Ribera i Sueca.

Vist que mitjançant una resolució del 7 de juliol de 2003, de la Conselleria de Territori i Habitatge, es va autoritzar l'inici dels expedients de delimitació dels terrenys dels camins ramaders inclosos en el conveni subscrit en data 23 de desembre de 2002 (BOE 22.01.2003), entre el Ministeri de Medi Ambient i la Conselleria de Medi Ambient de la Generalitat Valenciana.

Vist que l'anunci d'inici de les operacions de fitació de la delimitació del camí ramader al terme municipal de Catadau des del límit amb el terme d'Alfarp fins a l'encreuament amb la rambla de Garcia, a l'altura de l'Alteró de Cosme (tram XII), província de València, va ser publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* núm. 4755, de 18 de maig de 2004. Aquests treballs es van dur a terme entre els dies 5, 6, 7 i 8 de juliol de 2004.

Vist que finalitzades aquestes operacions, va ser formulada la proposta de delimitació, l'exposició al públic de la qual va ser anunciada en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* núm. 4945, de 14 de febrer de 2005, i s'hi establia un termini d'un mes des de la publicació en el DOGV perquè els interessats pogueren interposar les al·legacions o reclamacions oportunes. Així mateix, es va complir el tràmit d'audiència establert en l'article 84 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i de procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/99, i es va informar tots aquells limitrofs i ocupants del camí ramader de l'exposició al públic del referit expedient, i se'ls atorgava un termini de quinze dies per a al·legar i presentar tots els documents i justificants que estimaren pertinents.

Vist que, a la proposta de delimitació es van presentar 58 al·legacions, i que totes han sigut contestades, malgrat que Marina Ferrer Llorca i Luisa Marcos Moraga, no han acreditat interès legítim, i el Sr. Baltasar Lucas Bono no acreditat representació, per mitjans vàlids en dret. Es resumeixen a continuació:

– José Carratalá Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuela Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo

Conselleria de Medio Ambiente, Agua, Urbanismo y Vivienda

ORDEN de 12 de noviembre de 2008, por la que se aprueba el deslinde de la cañada Real de Castilla en el término municipal de Catadau desde el límite con el término de Alfarp hasta el cruce con la rambla de Garcia, a la altura del Alteró de Cosme (tramo XII), que forma parte del proyecto denominado deslinde, amojonamiento y señalización de las vías pecuarias del corredor Valle del Cabriel - Albufera de Valencia (ramal meridional). [2009/1092]

Visto el expediente de deslinde de la vía pecuaria Cañada Real de Castilla en el término municipal de Catadau desde el límite con el término de Alfarp hasta el cruce con la Rambla García a la altura del Alteró de Cosme (Tramo XII), instruido por la Dirección General de Gestión del Medio Natural de la Conselleria de Medio Ambiente, Agua, Urbanismo y Vivienda.

Resultando que el deslinde se ajusta a la Clasificación de las Vías Pecuarias del término municipal de Catadau, que fue aprobada por Orden Ministerial de fecha 01 de julio de 1974, y se publicó en el *Boletín Oficial del Estado*, de fecha 3 de septiembre de 1974.

Resultando que con fecha de 23 de diciembre de 2002 (BOE 22.01.2003), se suscribió convenio entre el Ministerio de Medio Ambiente y la Conselleria de Medio Ambiente de la Generalitat Valenciana, para la ejecución del proyecto de deslinde amojonamiento y señalización de las vías pecuarias del Corredor Valle de Cabriel - Albufera de Valencia (Ramal Meridional) en los términos municipales de Camporrobles, Fuenterrubles, Venta del Moro, Villargordo del Cabriel, Requena, Corte de Pallás, Yátova, Dos Aguas. Tous, Catadau, Alfarp, Carlet, L'Alcúdia, Algemesí, Guaduassuar, Albalat de la Ribera y Sueca.

Resultando que mediante Resolución del 7 de julio de 2.003 de la Conselleria de Territorio y Vivienda, se autorizó el inicio de los expedientes de deslinde de los terrenos de las vías pecuarias incluidas en el convenio suscrito en fecha 23 de diciembre de 2.002 (BOE 22.01.03), entre el Ministerio de Medio Ambiente y la Conselleria de Medio Ambiente de la Generalitat Valenciana.

Resultando que el anuncio de inicio de las operaciones de apeo del Deslinde de la vía pecuaria en el término municipal de Catadau desde el límite con el término de Alfarp hasta el cruce con la Rambla García a la altura del Alteró de Cosme (Tramo XII) provincia de Valencia, fue publicado en el *Diario Oficial de la Generalitat Valenciana* nº 4755, de 18 de mayo de 2004. Dichos trabajos se llevaron a cabo entre los días 5, 6, 7 y 8 de julio de 2004.

Resultando que finalizadas estas operaciones, fue formulada la propuesta de deslinde, cuya exposición al público fue anunciada en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* nº 4945, de 14 de febrero de 2005, estableciéndose un plazo de un mes desde la publicación en el DOGV para que los interesados pudieran interponer las alegaciones o reclamaciones oportunas. Asimismo, se dio cumplimiento al trámite de audiencia establecido en el artículo 84 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y de Procedimiento Administrativo Común, modificada por la Ley 4/99, informando a todos aquellos colindantes y ocupantes de la vía pecuaria de la exposición al público del referido expediente, otorgándoles un plazo de quince días para alegar y presentar todos los documentos y justificantes que estimaran pertinentes.

Resultando que, a la propuesta de deslinde se presentaron 58 alegaciones, todas ellas han sido contestadas a pesar de que Marina Ferrer Llorca y Luisa Marcos Moraga, no han acreditado interès legítim, y Baltasar Lucas Bono no acreditado representació, por medios válidos en derecho. Se resumen a continuación:

– José Carratalá Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuela Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo

López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representació de la Comunitat de Regants la Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marchante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla i Manuel García Petri en representació d'Associació de Veïns i Residents Lloma Molina al·leguen que la propietat està degudament inmatriculada en el Registre de la Propietat i el sòl està classificat com a urbà, que disposen de les preceptives llicències d'obra, cèdula d'habitabilitat i pagaments corresponents a l'IBI i Manuel García Petri afig que l'administració actua en contra dels seus actes (Pla parcial). I diuen que en l'escriptura de propietat no hi ha limitació, gravamen o servitud sobre les seues propietats i que en el registre no hi ha cap anotació ni referència a l'assegador Reial de Castella. José Fores Esquer i Amelia Sananton Esquer, els quals manifesten haver-se personat en Conselleria de Territori i Habitatge on se'ls va lliurar una còpia de la resolució, i Pedro Manuel Llorens Lliso, Baltasar Lucas Bono, José María Bisbal Estarlich, José Enrique Climent Barberá i Rosaura Lliso Bisbal, al·leguen que no se'ls lliuren còpies de plànols i informes del traçat concret del camí ramader que afecta les seues parcel·les, com també altres dades necessàries per a determinar la titularitat demanial reclamada, tot això de conformitat amb el que estableix l'article 35.1.a) de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú pel qual els ciutadans, en les seues relacions amb les administracions públiques, tenen dret a obtenir còpies dels documents continguts en els expedients en què tenen la condició d'interessats. Que l'administració s'extralimita en les seues competències i pretén envair i fer seua la propietat privada, conculcant l'article 33 de la Constitució. Que en cap moment s'ha envaït la camí ramader i la delimitació és arbitrària i injustificada. Fan menció dels articles 34 i 38 de la Llei hipotecària per a emparar-se en la legalitat de la titularitat. José María Bonilla Márquez i Ana María Díaz Sánchez, i la Mercedes Herreros Fernández i Francisco Javier Rivera Yuste al·leguen que en l'Ordre ministerial d'1 de juliol de 1974 es va aprovar la classificació de Catadau en la qual es redueix de 75 a 20 metres l'amplària de l'assegador Reial de Castella per considerar que és un camí ramader excessiu. Destaca que l'ordre manté que «en aquells trams afectats per situacions topogràfiques, pas per zones urbanes,..., l'amplària quedarà, definitivament fixada quan es practique la delimitació». Al seu torn, el Reglament «estableix que correspon a l'administració el restabliment i la reivindicació de les camins ramaders usurpats siga quina siga la data de l'ocupació, excepte els casos en què s'haja legitimat fent l'adquisició irreparable». Que la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem diu «que la possibilitat d'adquirir per prescripció un camí ramader existeix» ja que «tota la jurisprudència» d'aquesta «proclama que el privilegi que comporta la potestat pública de dur a terme la delimitació ha de dur-se a terme amb els deguts respectes als fets que ofereixen una aparença suficientment sòlida de pacífica possessió emparada per títol dominical, per la qual cosa quan aquesta aparença existeix, l'administració no pot pertorbar la situació possessòria si no és acudint prèviament a un judici reivindicatiu». Al seu torn diuen que les camins ramaders són un bé públic «relaxat» anàleg a les forests públiques per la seua capacitat de prescripció adquisitiva. I que en les normes subsidiàries de 28 de març de 1989 els terrenys van passar a ser sòl urbà edificable per la qual cosa la mateixa Comunitat Autònoma va desafectar el domini públic de la pretesa part de l'assegador Reial de Castella, a excepció de la via pública, en un bé patrimonial susceptible d'apropiació. Francisco Conesa Benito diu que la parcel·la va ser comprada fa 30 anys. José Barberá Joares manifesta que la parcel·la és de la seua titularitat i paga els seus impostos. Francisco Llorens Martínez diu que no es poden expropiar terres de la seua propietat sense una indemnització econòmica. Vicente Juanes Sanz presenta l'escriptura de propietat. Josefa Quiñonero Alonso manifesta que la construcció té els permisos municipals i que la Generalitat mai ha dit res: deixadesa d'òrgans competents, en contra dels seus interessos. José Francisco Martínez Torralba presenta escriptures de propietat i documentació de cadastre. Óscar Tomás Pascual i María Angeles Fresneda Segura manifesten que va ser comprada legalment i registrada en el Registre

llo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representación de la Comunidad de Regantes La Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marchante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla, y Manuel García Petri en representación de Asociación de Vecinos y Residentes Lloma Molina, alegan que la propiedad está debidamente inmatriculada en el Registro de la Propiedad y el suelo está clasificado como urbano, que cuentan con las preceptivas licencias de obra, cédula de habitabilidad y pagos correspondientes al IBI y Manuel García Petri añade que la administración está actuando en contra de sus actos (Plan Parcial). Y dicen que en la Escritura de Propiedad no existe limitación, gravamen o servidumbre sobre sus propiedades y que en el registro no existe ninguna anotación ni referencia a la Cañada Real de Castilla. José Fores Esquer y Amelia Sananton Esquer, que manifiestan haberse personado en Conselleria de Territori i Habitatge donde se le entregaron copia de la resolución, y Pedro Manuel Llorens Lliso, Baltasar Lucas Bono, José María Bisbal Estarlich, José Enrique Climent Barberá y Rosaura Lliso Bisbal, alegan que no se le entregan copias de planos e informes del trazado concreto de la vía pecuaria que afecta a sus parcelas así como otros datos necesarios para determinar la titularidad demanial reclamada, todo ello de conformidad con lo establecido en el artículo 35.1.a) de la Ley 30/1992 de 26 de noviembre de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común por el cual los ciudadanos, en sus relaciones con las Administraciones Públicas, tendrán derecho a obtener copias de los documentos contenidos en los expedientes en los que ostentan la condición de interesados. Que la administración se extralimita en sus competencias y pretende invadir y hacer suya la propiedad privada, conculcando el artículo 33 de la Constitución. Que en ningún momento se ha invadido la vía pecuaria y el deslinde es arbitrario e injustificado. Hacen mención a los artículos 34 y 38 de la Ley Hipotecaria para ampararse en la legalidad de la titularidad. José María Bonilla Márquez y Ana María Díaz Sánchez, y Mercedes Herreros Fernández y Francisco Javier Rivera Yuste alegan que en la Orden Ministerial de 1 de julio de 1974 se aprobó la Clasificación de Catadau en la que se reduce de 75 a 20 metros la anchura de la Cañada Real de Castilla por considerar que es una vía pecuaria excesiva. Destaca que la misma mantiene que «en aquellos tramos de la misma afectados por situaciones topográficas, paso por zonas urbanas,..., su anchura quedará, definitivamente fijada al practicarse el deslinde». A su vez el reglamento «establece que corresponde a la administración el restablecimiento y reivindicación de las vías pecuarias usurpadas cualquiera que sea la fecha de su ocupación, salvo los casos en que se haya legitimado haciendo la adquisición irreparable». Que la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Supremo dice «que la posibilidad de adquirir por prescripción una vía pecuaria existe» ya que «toda la jurisprudencia» de ésta «proclama que el privilegio que supone la potestad pública de llevar a cabo el deslinde ha de llevarse a cabo con los debidos respetos a los hechos que ofrecen una apariencia lo suficientemente sólida de pacífica posesión amparada por título dominical, por lo que cuando dicha apariencia existe, la administración no puede perturbar la situación posesoria si no es acudiendo previamente a un juicio reivindicativo». A su vez dicen que las vías pecuarias son un bien público «relajado» análogo a los montes públicos por su capacidad de usucapación. Y que en las Normas Subsidiarias de 28 de marzo de 1989 los terrenos pasaron a ser suelo urbano edificable por lo que la propia Comunidad Autónoma desafectó el dominio público de la pretendida parte de la Cañada Real de Castilla, a excepción de la vía pública, en un bien patrimonial susceptible de apropiación. Francisco Conesa Benito dice que la parcela fue comprada hace 30 años. José Barberá Joares manifiesta que la parcela es de su titularidad y paga sus impuestos. Francisco Llorens Martínez dice que no se pueden expropiar tierras de su propiedad sin una indemnización económica. Vicente Juanes Sanz presenta la escritura de propiedad. Josefa Quiñonero Alonso manifiesta que la construcción tiene los permisos municipales y que la Generalitat nunca ha dicho nada: dejadez de órganos competentes, en contra de sus intereses. José Francisco Martínez Torralba presenta escrituras de propiedad y documentación de catastro. Oscar

de la Propietat de Carlet i que ni l'anterior propietari ni l'Ajuntament de Catadau els va informar de l'existència del camí ramader. Sobre la situació urbanística del camí ramader, Ajuntament i Conselleria en cap moment va preveure les limitacions que de la possible existència d'un camí ramader pogueren derivar-se'n. I que segons l'Ajuntament es tractava d'una zona urbana destinada a aquest tipus d'edificacions. Al·leguen que en cap cas ha de desconèixer la Conselleria la presumpció de legalitat que es deriva del concret text de l'art. 34 de la Llei hipotecària a favor de la propietat inscrita en el registre de la fe pública registral de la presumpció d'exactitud, segons el que estableix l'article 38 de la Llei hipotecària. Manuel Benlloch Espinós diu que la parcel·la va ser adquirida lliure de càrregues, principi consagrat per la jurisprudència del Tribunal Suprem on diu que el domini es presumeix lliure (article 33 de la Constitució i article 348 del Codi Civil), està correctament escripturada i registrada (12.3 i 4), sentències TS 10/02/89, 22.03.1990, 03.07.1991 i 07.02.1996 que diuen que «la delimitació administrativa no pot desconèixer sinó que ha de respectar la presumpció de la legalitat que es deriva del concret text de l'art. 34 de la Llei hipotecària a favor de la propietat inscrita en el Registre, i estableix una limitació de la facultat de delimitació de l'administració». Juan Gil González diu que la seua parcel·la està delimitada per tres mollons del plànol de delimitació de la forest d'utilitat pública núm. 35. I Rafael Pellicer Esteve, en representació de l'Ajuntament de Catadau, al·lega que en l'expedient de normes subsidiàries de Catadau, aprovades per la CTU el 28.03.1989, hi ha el plànol 0.1.1. Classificació del sòl i estructura general i orgànica del territori, on el camí ramader discorre per dins del terme municipal de Catadau. Que a les normes subsidiàries, art. 127: l'assegador Reial de Castella discorre per una zona classificada com a sòl urbà (residencial extensiu), per tant, en aprovar el planejament d'aquestes zones com a residencials i dibuixar l'ordenació es desafecta tàcitament l'amplària i se circumscriu a l'amplària del vial per on discorre l'assegador Reial de Castella.

– Manuel García Petri, en representació d'Associació de Veïns i Residents Lloma Molina, i Vicente S. Adam Joares, en representació de la Comunitat de Regants la Nevera, al·leguen que tenen concessió administrativa atorgada per la Confederació Hidrogràfica del Xúquer. A més, Vicente S. Adam Joares diu que aquesta Comunitat és titular de la concessió i que el sondeig està autoritzat a la parcel·la 95, polígon 21.

– José Carratalá Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuela Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañis, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares, en representació de la Comunitat de Regants la Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marchante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla i Manuel García Petri, en representació de l'Associació de Veïns i Residents Lloma Molina i Emilio Asensi Bono manifesten que la mateixa Llei de camins ramaders permet compatibilitzar el traçat i la rehabilitació de l'assegador Reial amb la qualitat de vida dels ciutadans. Sentència 64/1982. Si s'aprovara la proposició, es vulnerarien els drets fonamentals com l'article 45 1r i 2n i l'article 47 de la Constitució.

– El José Barberá Joares i José Francisco Martínez Torralba fan al·lusions històriques per a qüestionar la validesa de la delimitació.

Tomás Pascual y María Ángeles Fresneda Segura manifiestan que fue comprada legalmente y registrada en el Registro de la Propiedad de Carlet y que ni el anterior propietario ni el Ayuntamiento de Catadau les informó de la existencia de la vía pecuaria. Sobre la situación urbanística de la vía pecuaria, Ayuntamiento y Conselleria en ningún momento contempló las limitaciones que de la posible existencia de una vía pecuaria se pudieran derivar. Y que según el Ayuntamiento se trataba de una zona urbana destinada a este tipo de edificaciones. Alegan que en ningún caso debe desconocer la Conselleria la presunción de legalidad que se deriva del concreto texto del artículo 34 de la Ley Hipotecaria a favor de la propiedad inscrita en el registro de la propiedad y lo refrenda con diferentes sentencias de Tribunales Superiores de Justicia. Stephen James Dale y Julie Elisabeth Dale manifiestan que se trata de una situación consentida por el Ayuntamiento de Catadau y que ni siquiera incluyó entre sus normas de planeamiento la vía pecuaria, generando una situación de absoluta inseguridad jurídica e indefensión a los propietarios. Que el título de propiedad goza del principio de la fe pública registral de la presunción de exactitud, según lo establecido en el artículo 38 de la Ley Hipotecaria. Manuel Benlloch Espinós dice que la parcela fue adquirida libre de cargas, principio consagrado por la jurisprudencia del Tribunal Supremo donde dice que el dominio se presume libre (artículo 33 de la Constitución y artículo 348 del Código Civil), está correctamente escripturada y registrada (12.3 y 4), Sentencias TS 10/02/89, 22/03/90, 03/07/91 y 07/02/96 que dicen «el deslinde administrativo no puede desconocer sino que ha de respetar la presunción de la legalidad que se deriva del concreto texto del artículo 34 de la Ley Hipotecaria en favor de la propiedad inscrita en el Registro, estableciendo una limitación de la facultad de deslinde de la Administración». Juan Gil González dice que su parcela está delimitada por tres mojones del plano de deslinde del monte de utilidad pública nº 35, y Rafael Pellicer Esteve, en representación del Ayuntamiento de Catadau, alega que en el expediente de Normas Subsidiarias de Catadau aprobadas por la CTU el 28/03/89 existe el plano «0.1.1. Clasificación del suelo y estructura general y orgánica del territorio» donde la vía pecuaria discurre por dentro del término municipal de Catadau. Que en las NNSS, artículo 127: «La Cañada Real de Castilla» discurre por una zona clasificada como suelo urbano (residencial extensivo) por lo tanto al aprobar el Planeamiento de estas zonas como residenciales y dibujar la ordenación está desafectando tácitamente la anchura y circunscribiéndola a la anchura del vial por donde discurre la Cañada Real de Castilla.

– Manuel García Petri, en representació de Asociación de Vecinos y Residentes Lloma Molina, y Vicente S. Adam Joares, en representación de la Comunidad de Regantes La Nevera, alegan que tienen concesión administrativa otorgada por la Confederación Hidrográfica del Júcar. Además, Vicente S. Adam Joares dice que dicha Comunidad es titular de la concesión y que el sondeo está autorizado en la parcela 95 polígono 21.

– José Carratala Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuela Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañis, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, doña Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representació de la Comunidad de Regantes La Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marchante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla, y Manuel García Petri en representación de Asociación de Vecinos y Residentes Lloma Molina y Emilio Asensi Bono manifiestan que la propia Ley de Vías Pecuarias permite compatibilizar el trazado y rehabilitación de la Cañada Real con la calidad de vida de los ciudadanos. Sentencia 64/1982. Si se aprobase la proposición se vulnerarían los derechos fundamentales como el art. 45 1º y 2º y Art. 47 de la Constitución.

– José Barberá Joares y José Francisco Martínez Torralba hacen alusiones históricas para cuestionar la validez del deslinde.

– El Manuel Benlloch Espinós manifesta que en el document Delimitació 3/87, fet a petició de dos particulars, el traçat no coincideix amb el de la proposta de la delimitació. A més, no està d'acord amb l'amplitud de la delimitació de les amplàries i diu que falten les proposicions dels trams d'Algemesí, Albalat i Sueca. Que l'únic document gràfic que acompanya la memòria del Projecte de classificació és un croquis a escala 1:25.000 i la proposició de delimitació està a escala 1:2.000 per la qual cosa no consideren necessari el canvi d'escala de la informació d'un document tan imprecís i arbitrari com és un croquis per a definir el traçat del camí ramader. La descripció del traçat feta en el projecte de classificació és escassa i molt imprecisa. Segons sentència de 27/02/61 «l'administració autonòmica haurà de fer constar amb plànols detalladíssims i documentació fefaent quines servituds hi ha, per on passen exactament, quina antiguitat tenen i subsistències». D'altra banda, al·lega que si l'administració actua d'ofici, hauria de delimitar tot el terme per a no crear greuge comparatiu. A més, manifesta que l'Ajuntament va classificar el terreny urbanització Lloma Molina com residencial extensiu segons el plànol classificació del sòl; estructura general i orgànica del territori de l'any 1989 després del projecte de classificació, aprovat el projecte esmentat per la Comissió Territorial d'Urbanisme el 28 de març de 1989. En les normes subsidiàries, en l'article 127, diu que «en aquestes vies i per a tota la seua amplària i recorregut no es permetrà cap tipus d'edificació o tanca, atés el seu caràcter de domini públic». Tot açò constitueix una gran contradicció, com també que l'administració haja atorgat llicències d'obra en terrenys suposadament de camí ramader.

– Francisco Llorens Martínez manifesta que la parcel·la 1/119 va ser adquirida recentment, sense que en cap document apareguera l'assegador. Joaquina Barberá Fayos manifesta que sempre hi ha actuat segons l'administració pertinent i que en cap moment se li va comunicar l'existència del camí ramader. Josefa Quiñonero Alonso diu que va comprar la parcel·la el 1982 i el seu xalet porta 20 anys construït. José Francisco Martínez Torralba al·lega que no consta en les escriptures ni en el Registre que les parcel·les formen part de cap camí ramader i que la delimitació afecta en un 90% la parcel·la 248, heretada de son pare; i en un 50% la parcel·la 68, comprada el 1988. Stephen James Dale i Julie Elisabeth Dale manifesten que són adquirentes de bona fe per raó de l'escriptura de compravenda. I que en cap dels documents del Registre públic i administració local consta l'existència del camí ramader per la seua propietat, encara que la corporació local sí que disposa d'informació al respecte d'això i no els va advertir. Que si hagueren tingut constància del camí ramader, no haurien comprat la parcel·la. I que l'Ajuntament de Catadau, posteriorment a la data en què VAERSA els va sol·licitar informació sobre parcel·les limítrofes al camí ramader, va continuar actuant sense informar els propietaris de la seua existència, per la qual cosa aquesta actuació vulnera els principis establits en la Llei 30/92 de RJAP-PAC (modificat per la Llei 4/99) de transparència, confiança legítima i bona fe.

– José María Bonilla Márquez i Ana María Díaz Sánchez, i Mercedes Herreros Fernández i Francisco Javier Rivera Yuste sol·liciten fer coincidir el camí ramader amb l'amplada de la via pública de la urbanització. Rosa M. Juanes García sol·licita la reducció de l'amplària del camí ramader a l'amplària del camí. Ramón Cervera Torondell sol·licita la reducció de l'amplària al que fan el barranc i el camí, sense necessitat afectar parcel·les limítrofes. Vicente Alfonso Mínguez i Antonio Juanes Sáez diuen estar en desacord amb la delimitació i sol·liciten la reducció d'amplària del camí ramader a la del barranc. Francisco Conesa Benito sol·licita la reducció de l'amplada de la calçada. Joaquina Barberá Fayos, en nom de José Cortina García, sol·licita que es limite la dimensió del camí ramader. Emilio Asensi Bono no està conforme amb l'aplicació de l'amplària 75 metres i no considerar l'amplària de 20 metres i al·lega que l'article 16 de la Llei de camins ramaders 3/95 considera compatibles amb l'activitat pecuària els usos tradicionals que, sense ser de caràcter agrícola i no tenint la naturalesa jurídica d'ocupació, puguen exercir-se en harmonia amb el trànsit ramader, i sol·licita una reducció de l'amplària i concessió per ús agrícola. Óscar Tomás Pascual i María Ángeles Fresneda Segura sol·liciten que el traçat del camí ramader al seu pas per les propietats transcòrriga limitant la seua dimensió i traçat al camí actual. Stephen James

– Manuel Benlloch Espinós manifesta que en el Documento «Delimitación 3/87» hecho a petición de dos particulares, el trazado no coincide con el de la propuesta de la delimitación. Además, no está de acuerdo con la amplitud de la delimitación de las anchuras y dice que faltan las proposiciones de los tramos de Algemesí, Albalat y Sueca. Que el único documento gráfico que acompaña a la memoria del Proyecto de Clasificación es un croquis a escala 1:25.000 y la Proposición de Delimitación está a escala 1:2.000 por lo que no consideran preciso el cambio de escala de la información de un documento tan impreciso y arbitrario como es un croquis para definir el trazado de la vía pecuaria. La descripción del trazado hecha en el proyecto de Clasificación es escasa y muy imprecisa. Según sentencia 27/02/61 «la administración autonómica deberá hacer constar con planos detalladísimos y documentación fehaciente que servidumbres existen, por donde pasan exactamente, que antigüedad tienen y subsistencias». Por otro lado, alega que si la administración actúa de oficio tendría que delimitar todo el término para no crear agravio comparativo. Además, manifiesta que el Ayuntamiento clasificó el terreno urbanización Lloma Molina como residencial extensivo según el plano «Clasificación del suelo; estructura general y orgánica del territorio» del año 1989 con posterioridad al proyecto de Clasificación, aprobado el mencionado proyecto por la «Comisión Territorial de Urbanismo» el 28 de marzo de 1989. En las Normas Subsidiarias, en el artículo 127, dice que «en estas vías y para toda su anchura y recorrido no se permitirá ningún tipo de edificación o vallado, dado su carácter de dominio público». Todo esto constituye una gran contradicción, al igual que la administración haya venido otorgando licencias de obra en terrenos supuestamente de vía pecuaria.

– Francisco Llorens Martínez manifiesta que la parcela 1/119 fue adquirida recientemente, sin que en ningún documento apareciera la cañada. Joaquina Barberá Fayos manifiesta que siempre ha actuado según la administración pertinente y que en ningún momento se le comunicó la existencia de la vía pecuaria. Josefa Quiñonero Alonso dice que compró la parcela en 1982 y su chalet lleva 20 años construido. José Francisco Martínez Torralba alega que no consta en las escrituras ni en el registro que las parcelas formen parte de ninguna vía pecuaria y que el deslinde afecta en un 90% a la parcela 248, heredada de su padre; y en un 50% de la parcela 68, comprada en 1988. Stephen James Dale y Julie Elisabeth Dale manifiestan que son adquirentes de buena fe en virtud de la escritura de compraventa. Y que en ninguno de los documentos del Registro Público y Administración Local, consta la existencia de la vía pecuaria por si propiedad aunque la Corporación Local sí dispone de información al respecto y no les advirtió. Que de haber tenido constancia de la vía pecuaria no habrían comprado la parcela. Y que en el ayuntamiento de Catadau, posterior a la fecha en que VAERSA le solicitó información sobre parcelas colindantes a la vía pecuaria, siguió actuando sin informar a los propietarios de su existencia, por lo que dicha actuación vulnera los principios establecidos en la ley 30/92 de RJAP-PAC (modificado por ley 4/99) de transparencia, confianza legítima y buena fe.

– José María Bonilla Márquez y Ana María Díaz Sánchez, Mercedes Herreros Fernández y Francisco Javier Rivera Yuste solicitan hacer coincidir la vía pecuaria con el ancho de la vía pública de la urbanización. Rosa M^a Juanes García solicita la reducción de la anchura de la vía pecuaria a la anchura del camino. Ramón Cervera Torondell solicita la reducción de la anchura a la que da el barranco y el camino sin necesidad de afectar a parcelas colindantes. Vicente Alfonso Mínguez y Antonio Juanes Sáez dicen estar en desacuerdo con el deslinde y solicitan la reducción de anchura de la vía pecuaria a la del barranco. Francisco Conesa Benito solicita la reducción del ancho de la calzada. Joaquina Barberá Fayos, en nombre de José Cortina García, solicita que se limite dimensión de la vía pecuaria. Emilio Asensi Bono no está conforme con la aplicación de la anchura 75 metros y no considerar la anchura de 20 metros y alega que el Art. 16 de la Ley de Vías Pecuarias 3/95 considera compatibles con la actividad pecuaria los usos tradicionales que, sin ser de carácter agrícola y no teniendo la naturaleza jurídica de ocupación, puedan ejercitarse en armonía con el tránsito ganadero y solicita una reducción de la anchura y concesión por uso agrícola. Oscar Tomás Pascual y doña María Ángeles Fresneda Segura solicitan que el trazado de la vía pecuaria a su paso por las propiedades transcurra limitando su dimensión y trazado al camino

Dale i Julie Elisabeth Dale no estan conformes a considerar l'amplària de 75 metres i no considerar l'amplària de 20 metres. Manuel Benlloch Espinós sol·licita la reducció de l'amplària, patrimonialitzar després de la desafectació prèvia i permetre als propietaris adquirir els terrenys. I si no es pot aconseguir, demanar la modificació del traçat. José Carratalá Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuella Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representació de la Comunitat de Regants la Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marxante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla, i Manuel García Petri en representació d'Associació de Veïns i Residents Lloma Molina al·leguen que no estan conformes a considerar l'amplària de 75 m i no la de 20 m i sol·liciten que l'assegador Reial de Castella al seu pas per les propietats transcorrega el camí ramader limitant la seua dimensió i traçat al camí actual, i Manuel García Petri sol·licita que es desvie o adapte a l'ample i que aquesta desviació es basaria en l'existència del dipòsit de l'Associació com un interès públic.

Vist que per la Direcció General de Gestió del Medi Natural es proposa l'aprovació del delimitació d'acord amb els termes que figuren en l'expedient.

Atés que competeix a la Conselleria de Medi Ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge la resolució d'aquesta delimitació, per raó del que preceptuen la disposició addicional cinquena de la Llei 14/2003, de 10 d'abril, de patrimoni de la Generalitat Valenciana; l'article 5 i l'article 8 de la Llei 3/1995, de camins ramaders, de 23 de març, com també el Decret 7/2007, de 28 de juny, del president de la Generalitat, pel qual es determinen les conselleries en què s'organitza l'administració de la Generalitat.

Atés que a aquest acte administratiu li és aplicable el que regula la Llei 3/1995, de camins ramaders, de 23 de març; el Decret 7/2007, de 28 de juny, abans esmentat; la Llei 30/1992, de 26 de novembre, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener, reguladora del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i la resta de legislació aplicable al cas.

Vist l'informe favorable l'Advocacia General de la Generalitat, resolc:

Article 1

Desestimar les al·legacions presentades pels motius que s'indiquen a continuació:

—José Carratalá Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuella Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representació de la Comunitat de Regants la Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marxante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla, i Manuel García Petri en representació d'Associació de Veïns i Residents Lloma Molina, al·leguen que la propietat està degudament immatriculada en el Registre de la Propietat i el sòl està classificat com a urbà, que disposen de les preceptives llicències d'obra, cèdula d'habitabilitat i pagaments corresponents a l'IBI i Manuel García Petri afig que l'administració actua en contra dels seus actes (Pla parcial). I diuen que en l'escriptura de propietat no hi ha limitació, gravamen o servitud sobre les seues propietats i que en el registre no hi ha cap anotació ni referència a l'assegador Reial de Castella. José Fores Esquer i Amelia Sananton Esquer, els quals manifesten haver-se per-

actual. Stephen James Dale y Julie Elisabeth Dale no están conformes en considerar la anchura de 75 metros y no considerar la anchura de 20 metros. Manuel Benlloch Espinós solicita la reducción de la anchura, patrimonializar previa desafectación y permitir a los propietarios adquirir los terrenos. Y si no se puede conseguir pedir la modificación del trazado. José Carratala Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuella Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representación de la Comunidad de Regantes La Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marchante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla, y Manuel García Petri en representación de Asociación de Vecinos y Residentes Lloma Molina, alegan que no están conformes en considerar la anchura de 75 m y no la de 20 m. y solicitan que la Cañada Real de Castilla a su paso por las propiedades transcurra la vía pecuaria limitando su dimensión y trazado al camino actual y Manuel García Petri solicita que se desvie o adapte al ancho y que dicho desvío se apoyaría en la existencia del depósito de la Asociación como un interés Público.

Resultando que por la Dirección General de Gestión del Medio Natural se propone la aprobación del deslinde de acuerdo con los términos que figuren en el expediente.

Considerando que compete a la Conselleria de Medio Ambiente, Agua, Urbanismo y Vivienda la resolución del presente deslinde, en virtud de lo preceptuado en la Disposición Adicional Quinta de la Ley 14/2.003, de 10 de abril, de Patrimonio de la Generalitat Valenciana, el Art. 5 y el Art. 8 de la Ley 3/1.995 de Vías Pecuarias, de 23 de marzo, así como en el Decreto 7/2.007, de 28 de junio, del presidente de la Generalitat, por el cual se determinan las consellerias en que se organiza la administración de la Generalitat.

Considerando que al presente acto administrativo le es de aplicación lo regulado en la Ley 3/1.995 de Vías Pecuarias, de 23 de marzo, el Decreto 7/2.007, de 28 de junio, antes citado, la Ley 30/1992, de 26 de noviembre, modificada por la Ley 4/1.999, de 13 de enero, reguladora del Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común, y demás legislación aplicable al caso.

Visto el informe favorable de la Abogacía General de la Generalitat, resuelvo:

Artículo 1

Desestimar las alegaciones presentadas por los motivos que se indican a continuación:

— José Carratala Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuella Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representación de la Comunidad de Regantes La Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marchante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla, y Manuel García Petri en representación de Asociación de Vecinos y Residentes Lloma Molina, alegan que la propiedad está debidamente inmatriculada en el Registro de la Propiedad y el suelo está clasificado como urbano, que cuentan con las preceptivas licencias de obra, cédula de habitabilidad y pagos correspondientes al IBI y Manuel García Petri añade que la administración está actuando en contra de sus actos (Plan Parcial). Y dicen que en la Escritura de Propiedad no existe limitación, gravamen o servidumbre sobre sus propiedades y que en el registro no existe ninguna anotación ni referencia a la Cañada Real de Castilla. José Fores Esquer y Amelia

sonat en Conselleria de Territori i Habitatge on se'ls va lliurar còpia de la resolució, i Pedro Manuel Llorens Lliso, Baltasar Lucas Bono, José María Bisbal Estarlich, José Enrique Climent Barberá i Rosaura Lliso Bisbal, al·leguen que no se'ls lliuren còpies de plànols i informes del traçat concret del camí ramader que afecta les seues parcel·les, com tampoc altres dades necessàries per a determinar la titularitat demanial reclamada, tot això de conformitat amb el que estableix l'article 35.1.a) de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú pel qual els ciutadans, en les seues relacions amb les administracions públiques, tenen dret a obtenir còpies dels documents continguts en els expedients en què tenen la condició d'interessats. Que l'administració s'extralimita en les seues competències i pretén envair i fer seua la propietat privada, conculcant l'article 33 de la Constitució. Que en cap moment s'ha envaït el camí ramader i la delimitació és arbitrària i injustificada. Fan menció dels articles 34 i 38 de la Llei hipotecària per a emparar-se en la legalitat de la titularitat. José María Bonilla Márquez i Ana María Díaz Sánchez, i la Mercedes Herreros Fernández i Francisco Javier Rivera Yuste al·leguen que en l'Ordre ministerial d'1 de juliol de 1974 es va aprovar la classificació de Catadau en la qual es redueix de 75 a 20 metres l'amplària de l'assegador Reial de Castella pel fet de considerar que és un camí ramader excessiu. Destaca que aquesta manté que «en aquells trams del camí ramader afectats per situacions topogràfiques, pas per zones urbanes,..., la seua amplària quedarà, definitivament fixada en practicar-se la delimitació». Al seu torn el reglament «estableix que correspon a l'administració el restabliment i la reivindicació dels camins ramaders usurpats siga quina siga la data de l'ocupació, excepte els casos en què s'haja legitimat fent l'adquisició irreparable». Que la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem diu «que la possibilitat d'adquirir per prescripció un camí ramader existeix» ja que «tota la jurisprudència» d'aquesta proclama que el privilegi que suposa la potestat pública de dur a terme la delimitació ha de dur-se a terme amb els deguts respectes als fets que ofereixen una aparença suficientment sòlida de pacífica possessió emparada per títol dominical, per la qual cosa quan aquesta aparença existeix, l'administració no pot pertorbar la situació possessòria si no és acudint prèviament a un judici reivindicatiu. Al seu torn diuen que les camins ramaders són un bé públic «relaxat» anàleg a les forests públiques per la seua capacitat d'usucapió. I que en les normes subsidiàries de 28 de març de 1989 els terrenys van passar a ser sòl urbà edificable per la qual cosa la mateixa Comunitat Autònoma va desafectar el domini públic de la pretesa part d'assegador Reial de Castella, a excepció del camí ramader, en un bé patrimonial susceptible d'apropiació. Francisco Conesa Benito diu que la parcel·la va ser comprada fa 30 anys. José Barberá Joares manifesta que la parcel·la és de la seua titularitat i paga els seus impostos. Francisco Llorens Martínez diu que no es poden expropiar terres de la seua propietat sense una indemnització econòmica. Vicente Juanes Sanz presenta l'escriptura de propietat. Josefa Quiñonero Alonso manifesta que la construcció té els permisos municipals i que la Generalitat mai ha dit res: deixadesca d'òrgans competents, en contra dels seus interessos. José Francisco Martínez Torralba presenta escriptures de propietat i documentació de cadastre. Óscar Tomás Pascual i María Angeles Fresneda Segura manifesten que va ser comprada legalment i registrada en el Registre de la Propietat de Carlet i que ni l'anterior propietari ni l'Ajuntament de Catadau els va informar de l'existència del camí ramader. Sobre la situació urbanística del camí ramader, Ajuntament i Conselleria en cap moment va contemplar les limitacions que de la possible existència d'un camí ramader se'n pogueren derivar. I que segons l'Ajuntament, es tractava d'una zona urbana destinada a aquest tipus d'edificacions. Al·leguen que en cap cas ha de desconèixer la Conselleria la presumpció de legalitat que es deriva del concret text de l'art. 34 de la Llei hipotecària a favor de la propietat inscrita en el registre de la propietat i ho referència amb diferents sentències de tribunals superiors de justícia. Stephen James Dale i Julie Elisabeth Dale manifesten que es tracta d'una situació consentida per l'Ajuntament de Catadau i que ni tan sols va incloure entre les seues normes de planejament el camí ramader, generant una situació d'absoluta inseguret jurídica i indefensió als propietaris. Que el títol de propietat gaudeix del principi de la fe pública registral de la presumpció d'exactitud, segons el que estableix

Sananton Esquer, que manifestan haberse personado en Conselleria de Territori i Habitatge donde se le entregaron copia de la resolución, y Pedro Manuel Llorens Lliso, Baltasar Lucas Bono, José María Bisbal Estarlich, José Enrique Climent Barberá y Rosaura Lliso Bisbal, alegan que no se le entregan copias de planos e informes del trazado concreto de la vía pecuaria que afecta a sus parcelas así como otros datos necesarios para determinar la titularidad demanial reclamada, todo ello de conformidad con lo establecido en el artículo 35.1.a) de la Ley 30/1992 de 26 de noviembre de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común por el cual los ciudadanos, en sus relaciones con las Administraciones Públicas, tendrán derecho a obtener copias de los documentos contenidos en los expedientes en los que ostentan la condición de interesados. Que la administración se extralimita en sus competencias y pretende invadir y hacer suya la propiedad privada, conculcando el artículo 33 de la Constitución. Que en ningún momento se ha invadido la vía pecuaria y el deslinde es arbitrario e injustificado. Hacen mención a los artículos 34 y 38 de la Ley Hipotecaria para ampararse en la legalidad de la titularidad. José María Bonilla Márquez y Ana María Díaz Sánchez, Mercedes Herreros Fernández y Francisco Javier Rivera Yuste alegan que en la Orden Ministerial de 1 de julio de 1974 se aprobó la Clasificación de Catadau en la que se reduce de 75 a 20 metros la anchura de la Cañada Real de Castilla por considerar que es una vía pecuaria excesiva. Destaca que la misma mantiene que «en aquellos tramos de la misma afectados por situaciones topográficas, paso por zonas urbanas,..., su anchura quedará, definitivamente fijada al practicarse el deslinde». A su vez el reglamento «establece que corresponde a la administración el restablecimiento y reivindicación de las vías pecuarias usurpadas cualquiera que sea la fecha de su ocupación, salvo los casos en que se haya legitimado haciendo la adquisición irreparable». Que la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Supremo dice «que la posibilidad de adquirir por prescripción una vía pecuaria existe» ya que «toda la jurisprudencia» de ésta «proclama que el privilegio que supone la potestad pública de llevar a cabo el deslinde ha de llevarse a cabo con los debidos respetos a los hechos que ofrecen una apariencia lo suficientemente sólida de pacífica posesión amparada por título dominical, por lo que cuando dicha apariencia existe, la administración no puede perturbar la situación posesoria si no es acudiendo previamente a un juicio reivindicativo». A su vez dicen que las vías pecuarias son un bien público «relajado» análogo a los montes públicos por su capacidad de usucapión. Y que en las Normas Subsidiarias de 28 de marzo de 1989 los terrenos pasaron a ser suelo urbano edificable por lo que la propia Comunidad Autónoma desafectó el dominio público de la pretendida parte de la Cañada Real de Castilla, a excepción de la vía pública, en un bien patrimonial susceptible de apropiación. Francisco Conesa Benito dice que la parcela fue comprada hace 30 años. José Barberá Joares manifiesta que la parcela es de su titularidad y paga sus impuestos. Francisco Llorens Martínez dice que no se pueden expropiar tierras de su propiedad sin una indemnización económica. Vicente Juanes Sanz presenta la escritura de propiedad. Josefa Quiñonero Alonso manifiesta que la construcción tiene los permisos municipales y que la Generalitat nunca ha dicho nada: dejadez de órganos competentes, en contra de sus intereses. José Francisco Martínez Torralba presenta escrituras de propiedad y documentación de catastro. Oscar Tomás Pascual y María Angeles Fresneda Segura manifiestan que fue comprada legalmente y registrada en el Registro de la Propiedad de Carlet y que ni el anterior propietario ni el Ayto. de Catadau les informó de la existencia de la vía pecuaria. Sobre la situación urbanística de la vía pecuaria, Ayto. y Conselleria en ningún momento contempló las limitaciones que de la posible existencia de una vía pecuaria se pudieran derivar. Y que según el Ayto. se trataba de una zona urbana destinada a este tipo de edificaciones. Alegan que en ningún caso debe desconocer la Conselleria la presunción de legalidad que se deriva del concreto texto del art. 34 de la Ley Hipotecaria a favor de la propiedad inscrita en el registro de la propiedad y lo refrenda con diferentes sentencias de Tribunales Superiores de Justicia. Stephen James Dale y Julie Elisabeth Dale manifiestan que se trata de una situación consentida por el Ayto. de Catadau y que ni siquiera incluyó entre sus normas de planeamiento la vía pecuaria, generando una situación de absoluta inseguridad jurídica e indefensión a los propietarios.

L'art. 38 de la Llei hipotecària. Manuel Benlloch Espinós diu que la parcel·la va ser adquirida lliure de càrregues, principi consagrat per la jurisprudència del Tribunal Suprem on diu que el domini es presumeix lliure (art. 33 de la Constitució i art. 348 del Codi civil), està correctament escripturada i registrada (12.3 i 4), sentències TS 10.02.1989, 22.03.1990, 03.07.1991 i 07.02.1996 que diuen «la delimitació administrativa no pot desconèixer sinó que ha de respectar la presumpció de la legalitat que es deriva del concret text de l'art. 34 de la Llei hipotecària en favor de la propietat inscrita en el Registre, establint una limitació de la facultat de delimitació de l'administració». Juan Gil González diu que la seua parcel·la està delimitada per tres mollons del plànol de delimitació de la forest d'utilitat pública núm. 35. I Rafael Pellicer Esteve, en representació de l'Ajuntament de Catadau, al·lega que en l'expedient de normes subsidiàries de Catadau aprovades per la CTU el 28/03/89 hi ha el plànol 0.1.1. Classificació del sòl i estructura general i orgànica del territori, on el camí ramader discorre per dins del terme municipal de Catadau. Que en les normes subsidiàries, art. 127: l'assegador Reial de Castella discorre per una zona classificada com a sòl urbà (residencial extensiu), per tant, en aprovar el planejament d'aquestes zones com a residencials i dibuixar l'ordenació desafecta tàcitament l'amplària i la circumscriu a l'amplària del vial per on discorre l'assegador Reial de Castella.

Pel que fa al fet que els interessats manifesten ser titulars dels terrenys afectats pel camí ramader, com consta en els registres de la propietat, dir que la determinació gràfica del domini registral no ofereix en cap cas detall de la localització geogràfica exacta en què es troba la finca en qüestió, sinó que pretén la identificació de la finca registral, de la porció de terreny delimitada per un domini; no pretén la descripció exhaustiva de la mateixa. D'altra banda, tenint en compte el que estableix l'art. 8.3 de la Llei 3/95, de 23 de març, de camins ramaders, la delimitació aprovada declara possessió i titularitat demanial a favor de la Comunitat Autònoma, i no poden prevaldre les inscripcions del Registre de la Propietat enfront de la naturalesa demanial dels béns delimitats. A més l'article 8.4 de la mateixa llei assenyala que la resolució d'aprovació del delimitació serà títol suficient per a rectificar situacions jurídiques registrals contradictòries amb la delimitació. Tot això sense oblidar el caràcter de domini públic que tenen els camins ramaders, establert en l'article 2 de la Llei 3/95, de 23 de març, el qual estableix que els camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables.

A més, respecte del fet que les parcel·les estiguen inscrites en el registre de la propietat, cal ressenyar que la inscripció registral d'una finca dona fe de la titularitat jurídica real sobre aquesta i la seua funció és donar seguretat jurídica immobiliària, i no podent existir una representació gràfica del domini diferent de l'objecte del domini per ell. És a dir, l'objecte del registre de la propietat no és la finca registrada sinó el domini o els drets reals constituïts sobre aquesta. Respecte a açò, la descripció que de les finques registrals es fa en el foli registral prové de la declaració del titular registral, en conseqüència la determinació gràfica del domini depèn, en última instància, de la voluntat del propietari de la finca. De fet, aquesta grafia és una operació jurídica de qualificació per part del registrador i no una operació tècnica topogràfica.

Quant al fet que hi haja un pla parcial en el qual no es faça menció de l'assegador Reial de Castella, no implica la desaparició o desafectació del domini públic. En l'article 2, la Llei 3/1995, de 23 de març, de camins ramaders, sobre la seua naturalesa jurídica diu «els camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables». Per tant, l'aprovació de les normes subsidiàries, pla parcial o qualsevol instrument de planejament, no implica de cap manera una «desafectació tàcita» del domini públic.

Respecte al fet d'obtenir llicències d'obra en els terrenys afectats per la delimitació de l'assegador Reial de Castella, no és un fet que pugui oposar-se a la delimitació efectuada, perquè, d'una banda, els camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables

Que el títol de propietat goza del principi de la Fe pública registral de la presunció de exactitud, según lo establecido en el art. 38 de la Ley Hipotecaria. Manuel Benlloch Espinós dice que la parcela fue adquirida libre de cargas, principio consagrado por la jurisprudencia del Tribunal Supremo donde dice que el dominio se presume libre (art. 33 de la Constitución y art. 348 del Código Civil), está correctamente escripturada y registrada (12.3 y 4), Sentencias TS 10/02/89, 22/03/90, 03/07/91 y 07/02/96 que dicen “el deslinde administrativo no puede desconocer sino que ha de respetar la presunción de la legalidad que se deriva del concreto texto del art. 34 de la Ley Hipotecaria en favor de la propiedad inscrita en el Registro, estableciendo una limitación de la facultad de deslinde de la Administración”. Juan Gil González dice que su parcela está delimitada por tres mojones del plano de deslinde del monte de utilidad pública nº 35. Y Rafael Pellicer Esteve, en representación del Ayuntamiento de Catadau, alega que en el expediente de Normas Subsidiarias de Catadau aprobadas por la CTU el 28/03/89 existe el plano “0.1.1. Clasificación del suelo y estructura general y orgánica del territorio” donde la vía pecuaria discurre por dentro del término municipal de Catadau. Que en las NNSS, art. 127: “La Cañada Real de Castilla” discurre por una zona clasificada como suelo urbano (residencial extensivo) por lo tanto al aprobar el Planeamiento de estas zonas como residenciales y dibujar la ordenación está desafectando tácitamente la anchura y circunscribiéndola a la anchura del vial por donde discurre la Cañada Real de Castilla.

En cuanto a que los interesados manifesten ser titulares de los terrenos afectados por la vía pecuaria, como consta en los registros de la propiedad decir que la determinación gràfica del dominio registral no ofrece en ningún caso detalle de la localización geogràfica exacta en la que se encuentra la finca en cuestión, sino que pretende la identificación de la finca registral, de la porción de terreno delimitada por un dominio; no pretende la descripción exhaustiva de la misma. Por otra parte, teniendo en cuenta lo establecido en el art. 8.3 de la Ley 3/95 de 23 de marzo, de Vías Pecuarias, el deslinde aprobado declara posesión y titularidad demanial a favor de la Comunidad Autónoma, no pudiendo prevalecer las inscripciones del Registro de la Propiedad frente a la naturaleza demanial de los bienes deslindados. Además el art. 8.4 de la misma Ley, señala que la resolución de aprobación del deslinde será título suficiente para rectificar situaciones jurídicas registrales contradictorias con el deslinde. Todo ello sin olvidar el carácter de dominio público del que gozan las vías pecuarias, establecido en el art. 2 de la Ley 3/95 de 23 de marzo, que establece que las vías pecuarias son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables.

Además, respecto al hecho de que las parcelas estén inscritas en el registro de la propiedad cabe reseñar que la inscripción registral de una finca da fe de la titularidad jurídico real sobre la misma y su función es dar seguridad jurídico inmobiliario, no pudiendo existir una representación gràfica del dominio diferente del objeto del dominio en sí. Es decir, el objeto del registro de la propiedad no es la finca registrada sino el dominio o los derechos reales constituidos sobre ella. Respecto a esto, la descripción que de las fincas registrales se hace en el folio registral procede de la declaración del titular registral, en consecuencia la determinación gràfica del dominio depende, en última instancia, de la voluntad del dueño de la finca. De hecho, esta grafia es una operación jurídica de calificación por parte del registrador y no una operación técnica topogràfica.

En cuanto al hecho que exista un plan parcial en el cual no se haga menció a la Cañada Real de Castilla no implica la desaparició o desafectación del dominio público. En su artículo 2, la Ley 3/1995 de 23 de marzo, de vías pecuarias, sobre su naturaleza jurídica dice «las vías pecuarias son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables». Por tanto, la aprobación de las Normas Subsidiarias, Plan Parcial o cualquier instrumento de planeamiento, no implica de ninguna manera una «desafectación tàcita» del dominio público.

Respecto al hecho de obtener licencias de obra en los terrenos afectados por el deslinde de la Cañada Real de Castilla, no es un hecho que pueda oponerse al deslinde efectuado, pues, por una parte, las vías pecuarias son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables

(article 2 Llei 3/1995, de 23 de març). D'altra banda, segons resulta de l'article 12 del Reglament de serveis de les corporacions locals, aprovat pel Decret de 17 de juny de 1955, amb les modificacions de què ha sigut objecte per disposicions posteriors, «les autoritzacions i llicències s'entendran atorgades excepte el dret de propietat i sense perjudici del tercer».

Respecte al fet que l'Estat haja pogut admetre la titularitat de les finques als al·legants com el pagament d'impostos com a prova, cal dir que el pagament dels impostos corresponents per les terres com ara la contribució territorial rústica i posteriorment l'impost de béns immobles, es basa en el Cadastre Immobiliari, que és un registre administratiu dependent del Ministeri d'Hisenda en què es descriuen els béns immobles rústics, urbans i de característiques especials tal com es defineixen en el Reial decret legislatiu 1/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text de la Llei del cadastre immobiliari (BOE 8 de març de 2004), és a dir, tracta de l'inventari de la riquesa territorial i no dona fe del domini i la resta de drets reals immobiliaris. De fet, és habitual que apareguen parcel·les cadastrals a nom de desconeguts, o basades en l'aparença física, sense cap investigació sobre la seua configuració jurídica. Així mateix, l'extensió d'una finca en cadastre no és prova, d'acord amb dret, de la realitat de la seua cabuda, i per tant dels seus veritables límits.

Respecte al fet que en l'escriptura de propietat no hi ha limitació, gravamen o servitud sobre les seues propietats i que en el registre no hi ha cap anotació ni referència a l'assegador Reial de Castella, cal dir que l'article 2 de la Llei 3/1995, de 23 de març, de camins ramaders, estableix que les camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables, no sent per tant servituds de pas que necessiten cap contracte. El domini públic, a més, no tenia l'obligació de constar en el Registre de la Propietat.

L'existència de la camí ramader queda prou demostrada per la mateixa classificació de les camins ramaders del terme de Catadau, al projecte de la qual queden grafiats els distints camins ramaders del municipi. A més, en el fons documental recopilat a aquest efecte de realitzar el delimitació, es constaten documents que fan referència a l'assegador Reial de Castella, i que ja llavors la situen pel traçat que ara es proposa.

D'altra banda, cal afegir a les al·legacions de José Fores Esquer i Amelia Sananton Esquer, i Pedro Manuel Llorens Lliso, Baltasar Lucas Bono, José María Bisbal Estarlich, José Enrique Climent Barberá i Rosaura Lliso Bisbal, que finalitzades les operacions de la fase de fitació, va ser formulada la proposta de delimitació, l'exposició al públic de la qual va ser anunciada en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* núm. 4945, de 14 de febrer de 2005, establint-se un termini d'un mes des de la publicació en el DOGV perquè els interessats pogueren interposar les al·legacions o reclamacions oportunes.

Així mateix, es va complir al tràmit d'audiència establert en l'article 84 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i de procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/99, informant tots aquells limitrofs i ocupants dels camins ramaders de l'exposició al públic del referit expedient, i atorgant-los un termini de quinze dies per a al·legar i presentar tots els documents i justificants que estimaren pertinents.

Cal dir a les al·legacions de José María Bonilla Márquez i Ana María Díaz Sánchez, i Mercedes Herreros Fernández i Francisco Javier Rivera Yuste que la Llei 3/1995, de 23 de març, de camins ramaders, no preveu l'existència d'amplàries necessària i sobrant a partir de la legal.

I que en relació amb les sentències de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, a les quals els al·legants no fan referència, en les quals s'argumenta la possibilitat de prescripció de la camí ramader, la jurisprudència revisada, més aviat falla en sentit contrari.

A més, cal afegir a les al·legacions de José María Bonilla Márquez i Ana María Díaz Sánchez, i Mercedes Herreros Fernández i Francisco Javier Rivera Yuste, juntament amb la de Rafael Pellicer Esteve, en representació de l'Ajuntament de Catadau que, com s'ha esmentat

(Art. 2 Ley 3/1995 de 23 de marzo). Por otra parte, según resulta del artículo 12 del Reglamento de Servicios de las Corporaciones Locales, aprobado por Decreto de 17 de junio de 1955, con las modificaciones de que ha sido objeto por disposiciones posteriores, «las autorizaciones y licencias se entenderán otorgadas salvo el derecho de propiedad y sin perjuicio del tercero».

Respecto a que el Estado haya podido admitir la titularidad de las fincas a los alegantes como el pago de Impuestos como prueba, hay que decir que el pago de los impuestos correspondientes por las tierras tales como la Contribución territorial Rústica y posteriormente el Impuesto de Bienes Inmuebles, se apoya en el Catastro Inmobiliario, que es un registro administrativo dependiente del Ministerio de Hacienda en el que se describen los bienes inmuebles rústicos, urbanos y de características especiales tal y como se definen en el Real Decreto Legislativo 1/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el texto de la Ley del Catastro inmobiliario (BOE 8 de marzo de 2004), es decir trata del inventario de la riqueza territorial y no da fe del dominio y demás derechos reales inmobiliarios. De hecho, es habitual que aparezcan parcelas catastrales a nombre de desconocidos, o basadas en la apariencia física, sin investigación alguna acerca de su configuración jurídica. Así mismo, la extensión de una finca en catastro no es prueba, conforme a Derecho, de la realidad de su cabida, y por tanto de sus verdaderos lindes.

Respecto a que en la escritura de Propiedad no existe limitación, gravamen o servidumbre sobre sus propiedades y que en el registro no existe ninguna anotación ni referencia a la Cañada Real de Castilla hay que decir que el art. 2 de la Ley 3/1995 de 23 de marzo de Vías Pecuarias, establece que las vías pecuarias son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables, no siendo por tanto servidumbres de paso que necesitan de contrato alguno. El dominio público, además, no tenía la obligación de constar en el Registro de la Propiedad.

La existencia de la vía pecuaria queda suficientemente demostrada por la propia Clasificación de las Vías Pecuarias del Término de Catadau, en cuyo proyecto quedan grafiadas las distintas vías pecuarias del municipio. Además en el fondo documental recopilado al efecto de realizar el deslinde, se constatan documentos que hacen referencia a la Cañada Real de Castilla, y que ya entonces la situan por el trazado que ahora se propone.

Por otro lado, cabe añadir a las alegaciones de José Fores Esquer y Amelia Sananton Esquer, y Pedro Manuel Llorens Lliso, Baltasar Lucas Bono, José María Bisbal Estarlich, José Enrique Climent Barberá y Rosaura Lliso Bisbal, que finalizadas las operaciones de la fase de apeo, fue formulada la Propuesta de Deslinde, cuya exposición al público fue anunciada en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* n° 4945, de 14 de febrero de 2005, estableciéndose un plazo de un mes desde la publicación en el DOGV para que los interesados pudieran interponer las alegaciones o reclamaciones oportunas.

Asimismo, se dio cumplimiento al trámite de audiencia establecido en el artículo 84 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y de Procedimiento Administrativo Común, modificada por la Ley 4/99, informant a todos aquellos colindantes y ocupantes de la vías pecuarias de la exposición al público del referido expediente, otorgándoles un plazo de quince días para alegar y presentar todos los documentos y justificantes que estimaran pertinentes.

Cabe decir a las alegaciones de José María Bonilla Márquez y Ana María Díaz Sánchez, y Mercedes Herreros Fernández y Francisco Javier Rivera Yuste que la Ley 3/1995 de 23 de marzo de Vías Pecuarias, no contempla la existencia de anchuras necesaria y sobrante a partir de la legal.

Y que en relación a las sentencias de la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Supremo, a las cuales los alegantes no hacen referencia, en las que se argumenta la posibilidad de prescripción de la vía pecuaria, la jurisprudencia revisada, más bien falla en sentido contrario.

Además, cabe añadir a las alegaciones de José María Bonilla Márquez y Ana María Díaz Sánchez, y Mercedes Herreros Fernández y Francisco Javier Rivera Yuste, junto a la de Rafael Pellicer Esteve, en representación del Ayuntamiento de Catadau que, como se ha mencio-

abans, en l'article 2 de la Llei 3/1995, de 23 de març, de camins ramaders, sobre la seua naturalesa jurídica diu "les camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables". Per tant, l'aprovació de les normes subsidiàries o qualsevol instrument de planejament, no implica de cap manera una "desafectació tàcita" del domini públic.

D'altra banda, per a exercir la capacitat de desafectació del domini públic, es recull en l'article 29, epígraf 3, de la Llei 14/2003, de 10 d'abril, de patrimoni de la Generalitat Valenciana, que "la desafectació haurà de fer-se, sempre, de forma expressa, i pot incorporar-se a la declaració de desafectació en els acords de cessió i alienació".

En l'article 10, desafectació, la Llei 3/1995, de camins ramaders recull que "podran desafectar del domini públic els terrenys de camins ramaders que no siguen adequats per al trànsit del bestiar ni siguen susceptibles dels usos compatibles i complementaris que es refereix el títol II d'aquesta llei" i que "la condició de béns patrimonials de les comunitats autònomes i en la seua destinació haurà de prevaldre l'interès públic o social".

Cal dir a Óscar Tomás Pascual i María Ángeles Fresneda Segura que la delimitació dels camins ramaders no és per ella mateixa un acte d'adquisició del domini, sinó de determinació de límits d'aquest, el seu fonament es troba en un dret de propietat preexistent i al qual dona virtualitat pràctica, però en cap cas el crea *ex novo*. L'Administració no declararà cap dret civil quan actua la potestat del delimitació, sinó només la mera situació d'estar posseïnt amb les característiques d'extensió i límits que hagen quedat establides. I amb relació amb la situació urbanística del camí ramader, en l'article 2, la Llei 3/1995, de 23 de març, de camins ramaders, sobre la seua naturalesa jurídica diu «els camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables». Per tant, l'aprovació de les normes subsidiàries, pla parcial o qualsevol instrument de planejament, no implica de cap manera una «desafectació tàcita» del domini públic.

Cal dir a Manuel Benlloch Espinós que, com ja es menciona anteriorment, en l'article 2, la Llei 3/1995, de 23 de març, de camins ramaders, declara que els camins ramaders són un domini públic imprescriptible, i no recullen cap excepció a aquesta afirmació. A la recuperació d'aquests béns, ocupats durant molts anys per la falta d'ús total o parcial, es dirigeix la instrucció d'un expedient de delimitació. Mitjançant aquest procediment "queda fixada (...) la situació, amplària, costats concrets i perímetre exacte del camí ramader" (STS de 12 d'abril de 1985, ar. 3519). A més, els camins ramaders, en ser béns de domini públic, gaudeixen de les característiques definitòries de l'article 132 de la Constitució espanyola, i atesa la seua adscripció a fins de caràcter públic, se situen fora del comerç dels homes, sent, com diu l'esmentat article 2 de la Llei 3/95, inalienables i imprescriptibles, i porten en la seua destinació la pròpia garantia d'inatacabilitat o immunitat, de manera que en ells la inscripció en el registre resulta superflua.

La jurisprudència del Tribunal Suprem, entre altres la Sentència 05/02/1999 estableix «el principi de legitimitat, que presumeix l'existència dels drets inscrits tal com consten en l'assentament i la seua possessió, no és aplicable quan intenta oposar-se a una titularitat com el domini públic, perquè és, com s'ha mencionat anteriorment, inatacable encara que no figure en el Registre de la Propietat, ja que no naix del tràfic jurídic base del Registre, sinó d'una llei i és protegible enfront dels assentaments registrals i fins i tot enfront de la possessió continuada».

Cal dir a Juan Gil González que, segons l'article 7 de la Llei 3/1995, de camins ramaders, de 23 de març, la classificació és "l'acte administratiu de caràcter declaratori per raó del qual es determina l'existència, l'amplària, el traçat i la resta de característiques físiques generals de cada camí ramader". En l'article 1, epígraf 2, es defineix els camins ramaders com "les rutes o itineraris per on discorre o ha recorregut tradicionalment el trànsit ramader" sent, com resa l'article 2, "béns de domini públic de les comunitats autònomes". Per tant, la situació jurídica de la forest d'utilitat pública núm. 35 és independent

nado antes, en su artículo 2, la Ley 3/1995 de 23 de marzo, de vías pecuarias, sobre su naturaleza jurídica dice «las vías pecuarias son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables». Por tanto, la aprobación de las Normas Subsidiarias o cualquier instrumento de planeamiento, no implica de ninguna manera una desafectación tácita del dominio público.

Por otra parte, para ejercer la capacidad de desafectación del dominio público, se recoge en el artículo 29, epígrafe 3, de la ley 14/2003, de 10 de abril, de Patrimonio de la Generalitat Valenciana, que «la desafectación deberá hacerse, siempre, de forma expresa, pudiendo incorporarse la declaración de desafectación en los acuerdos de cesión y enajenación».

En el artículo 10, Desafectación, la Ley 3/1995 de Vías Pecuarias recoge que «podrán desafectar del dominio público los terrenos de vías pecuarias que no sean adecuados para el tránsito del ganado ni sean susceptibles de los usos compatibles y complementarios a que se refiere el Título II de esta Ley» y que «la condición de bienes patrimoniales de las Comunidades Autónomas y en su destino prevalecerá el interés público o social».

Cabe decir a Oscar Tomás Pascual y María Ángeles Fresneda Segura que el deslinde de las vías pecuarias no es si mismo un acto de adquisición del dominio, sino de determinación de límites del mismo, su fundamento se encuentra en un derecho de propiedad preexistente y al que da virtualidad práctica, pero en ningún caso lo crea *ex novo*. La Administración no declarará ningún derecho civil cuando actúa la potestad del deslinde, sino solamente la mera situación de estar poseyendo con las características de extensión y linderos que hayan quedado establecidas. Y con relación a la situación urbanística de la vía pecuaria, en su artículo 2, la Ley 3/1995 de 23 de marzo, de Vías Pecuarias, sobre su naturaleza jurídica dice «las vías pecuarias son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables». Por tanto, la aprobación de las Normas Subsidiarias, Plan Parcial o cualquier instrumento de planeamiento, no implica de ninguna manera una desafectación tácita del dominio público.

Cabe decir a Manuel Benlloch Espinós que, como ya se mencionado anteriormente, en su artículo 2, la Ley 3/1995 de 23 de marzo, de vías pecuarias, declara que las vías pecuarias son un dominio público imprescriptible, no recogiendo excepción alguna a esta afirmación. A la recuperación de estos bienes, ocupados durante muchos años por la falta de uso total o parcial, se dirige la instrucción de un expediente de deslinde. Mediante este procedimiento «queda fijada (...) la situación, anchura, lados concretos y perímetro exacto de la vía pecuaria» (STS de 12 de abril de 1985, ar. 3519). Además, las vías pecuarias, al ser bienes de dominio público, gozan de las características definitorias del art. 132 de la Constitución Española, y dada su adscripción a fines de carácter público, se sitúan fuera del comercio de los hombres, siendo, como dice el mencionado art. 2 de la ley 3/95, inalienables e imprescriptibles, llevando en su destino la propia garantía de inatacabilidad o inmunidad, de manera que en ellos la inscripción en el registro resulta superflua.

La jurisprudencia del Tribunal Supremo, entre otras las sentencia 05/02/1999 establece «el principio de legitimidad, que presume la existencia de los derechos inscritos tal y como constan en el asiento y su posesión, no es aplicable cuando intenta oponerse a una titularidad como el dominio público, pues es, como se ha mencionado anteriormente, inatacable aunque no figure en el Registro de la propiedad, puesto que no nace del tráfico jurídico base del Registro, sino de un ley y es protegible frente a los asientos registrales e incluso frente a la posesión continuada».

Cabe decir a Juan Gil González que, según el artículo 7 de la Ley 3/1995 de Vías Pecuarias de 23 de marzo, la Clasificación es «el acto administrativo de carácter declaratorio en virtud del cual se determina la existencia, anchura, trazado y demás características físicas generales de cada vía pecuaria». En su artículo 1, epígrafe 2, se define las vías pecuarias como «las rutas o itinerarios por donde discurre o ha venido discurrendo tradicionalmente el tránsito ganadero» siendo, como reza el artículo 2, «bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas». Por tanto, la situación jurídica del monte de utilidad pública nº

de l'existència, amplària, traçat i la resta de característiques del camí ramader assegador Reial de Castella.

—Manuel García Petri, en representació d'Associació de Veïns i Residents Lloma Molina, i Vicente S. Adam Joares, en representació de la Comunitat de Regants la Nevera, al·leguen que tenen concessió administrativa atorgada per la Confederació Hidrogràfica del Xúquer. A més, Vicente S. Adam Joares diu que aquesta comunitat és titular de la concessió i que el sondeig està autoritzat en la parcel·la 95 polígon 21.

Respecte al fet que, tant l'Associació com la Comunitat, tinguen una concessió administrativa no eximeix de l'esmentat article 2 Llei 3/1995, de 23 de març, en què es diu que “els camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables”.

—José Carratalá Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuela Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espí Climent, Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representació de la Comunitat de Regants la Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marchante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla, i Manuel García Petri en representació d'Associació de Veïns i Residents Lloma Molina i Emilio Asensi Bono manifesten que la pròpia Llei de camins ramaders permet compatibilitzar el traçat i la rehabilitació de l'assegador Reial amb la qualitat de vida dels ciutadans. Sentència 64/1982. Si s'aprovara la proposició es vulnerarien els drets fonamentals com l'article 45, 1r i 2n, i article 47 de la Constitució.

En relació amb l'al·legació cal dir que els fonaments de l'esmentada Sentència 64/1982 no són de directa aplicació a l'objecte d'aquest expedient de delimitació i en cap moment es vulnera cap article de la Constitució espanyola.

—José Barberá Joares i José Francisco Martínez Torralba fan al·lusions històriques per a qüestionar la validesa de la delimitació.

En relació a les al·lusions històriques que qüestionen la validesa d'aquest expedient, la Llei 3/95, de camins ramaders, de 23 de març, en l'epígraf segon article primer, entén per camins ramaders “les rutes o itineraris per on discorre o ha discorregut tradicionalment el trànsit ramader”. I segons l'article tercer, correspon a les comunitats autònomes la competència de conservació i defensa dels camins ramaders, sent el delimitació “l'acte administratiu pel qual es defineixen els límits dels camins ramaders de conformitat amb els establerts en l'acte de classificació”.

—Manuel Benlloch Espinós manifesta que en el document Delimitació 3/87 fet a petició de dos particulars que el traçat no coincideix amb el de la proposta de la delimitació. A més, no està d'acord amb l'amplitud de la delineació de les amplàries i diu que falten les proposicions dels trams d'Algemesí, Albalat i Sueca. Que l'únic document gràfic que acompanya la memòria del projecte de classificació és un croquis a escala 1:25.000 i la proposició de delimitació està a escala 1:2.000 per la qual cosa no consideren necessari el canvi d'escala de la informació d'un document tan imprecís i arbitrari com és un croquis per a definir el traçat del camí ramader. La descripció del traçat feta en el projecte de classificació és escassa i molt imprecisa. Segons la Sentència 27/02/61 l'administració autonòmica haurà de fer constar amb plànols detalladíssims i documentació fefaent quines servituds hi ha, per on passen exactament, quina antiguitat tenen i les subsistències”. D'altra banda, al·lega que si l'administració actua d'ofici, hauria de delimitar tot el terme per a no crear greuge comparatiu. A més, manifesta que l'Ajuntament va classificar el terreny urbanització Lloma Molina com a residencial extensiu segons el Pla de classificació del sòl; estructura general i orgànica del territori de l'any 1989 després del projecte de classificació, aprovat el projecte esmentat per la Comissió Territorial d'Urbanisme el 28 de març de 1989. En les normes subsidiàries, en l'article 127, diu que “en aquestes vies i per a tota la seua amplària

35 es independiente de la existencia, anchura, trazado y demás características de la vía pecuaria Cañada Real de Castilla.

— Manuel García Petri, en representación de Asociación de Vecinos y Residentes Lloma Molina, y Vicente S. Adam Joares, en representación de la Comunidad de Regantes La Nevera, alegan que tienen concesión administrativa otorgada por la Confederación Hidrográfica del Júcar. Además, Vicente S. Adam Joares dice que dicha Comunidad es titular de la concesión y que el sondeo está autorizado en la parcela 95 polígono 21.

Respecto a que, tanto la Asociación como la Comunidad, consten de una concesión administrativa no exime del citado artículo 2 Ley 3/1995 de 23 de marzo en el que se dice que «**las vías pecuarias** son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables».

— José Carratalá Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuela Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representación de la Comunidad de Regantes La Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marchante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla, y Manuel García Petri en representación de Asociación de Vecinos y Residentes Lloma Molina y Emilio Asensi Bono manifiestan que la propia Ley de Vías Pecuarias permite compatibilizar el trazado y rehabilitación de la Cañada Real con la calidad de vida de los ciudadanos. Sentencia 64/1982. Si se aprobase la proposición se vulnerarían los derechos fundamentales como el Art. 45 1º y 2º y Art. 47 de la Constitución.

Con relación a la alegación cabe decir que los fundamentos de la citada sentencia 64/1982 no son de directa aplicación al objeto del presente expediente de deslinde y en ningún momento, se está vulnerando ningún artículo de la Constitución Española.

— José Barberá Joares y José Francisco Martínez Torralba hacen alusiones históricas para cuestionar la validez del deslinde.

En relación a las alusiones históricas que cuestiona la validez del presente expediente, la Ley 3/95 de Vías Pecuarias de 23 de marzo, en su epígrafe segundo artículo primero, entiende por vías pecuarias «las rutas o itinerarios por donde discurre o ha venido discuriendo tradicionalmente el tránsito ganadero». Y según el artículo tercero, corresponde a las Comunidades Autónomas la competencia de conservación y defensa de las vías pecuarias, siendo el deslinde «el acto administrativo por el que se definen los límites de las vías pecuarias de conformidad con los establecido en el acto de clasificación».

— Manuel Benlloch Espinós manifiesta que en el Documento Delimitación 3/87 hecho a petición de dos particulares, el trazado no coincide con el de la propuesta de la delimitación. Además, no está de acuerdo con la amplitud de la delineación de las anchuras y dice que faltan las proposiciones de los tramos de Algemesí, Albalat y Sueca. Que el único documento gráfico que acompaña a la memoria del Proyecto de Clasificación es un croquis a escala 1:25.000 y la Proposición de Delimitación está a escala 1:2.000 por lo que no consideran preciso el cambio de escala de la información de un documento tan impreciso y arbitrario como es un croquis para definir el trazado de la vía pecuaria. La descripción del trazado hecha en el proyecto de Clasificación es escasa y muy imprecisa. Según sentencia 27/02/61 la administración autonómica deberá hacer constar con planos detalladíssims y documentación fehaciente que servidumbres existen, por donde pasan exactamente, que antigüedad tienen y subsistencias”. Por otro lado, alega que si la administración actúa de oficio tendría que delimitar todo el término para no crear agravio comparativo. Además, manifiesta que el Ayuntamiento clasificó el terreno urbanización Lloma Molina como residencial extensivo según el plano “Clasificación del suelo; estructura general y orgánica del territorio” del año 1989 con posterioridad al proyecto de Clasificación, aprobado el mencionado proyecto por la Comisión Territorial de Urbanismo el 28 de marzo de 1989. En las

i recorregut no es permetrà cap tipus d'edificació o tanca, atés el seu caràcter de domini públic". Tot açò constitueix una gran contradicció, igual que l'administració haja atorgat llicències d'obra en terrenys suposadament de camí ramader.

Respecte a l'al·legació sobre el document 3/87, cal dir que el croquis a què fa menció l'al·legant és un document anterior a l'any 1977 que es troba en l'expedient 3/87 el qual consta d'una acta i plànols més precisos realitzats a partir d'operacions topogràfiques. S'hi defineix l'eix de la camí ramader coincident amb el del camí. Tot i això, l'expedient 3/87 esmentat no va ser aprovat.

Per una altra banda cal ressaltar que l'expedient 18/87, instruït amb motiu de petició formulada en sol·licitud d'ocupació de terrenys del camí ramader assegador Reial de Castella i petició per a legalitzar una caseta i una tanca, va resultar concedida l'ocupació sol·licitada en els termes que assenyalava el plec de condicions generals que adjuntava i d'acord amb el plànol que figura en l'expedient, el mateix lliurat en l'expedient 3/87 en el qual l'eix de la camí ramader coincideix amb el del camí.

En relació a l'amplària adoptada per al camí ramader, aquesta ve definida per la distància entre vèrtexs aparellats units entre ells per poligonals.

Respecte a les proposicions dels trams d'Algemesí, Albalat de la Ribera i Sueca, en la resolució de 22 de juny de 2005, de la Conselleria de Territori i Habitatge, es va acordar l'exposició pública de la proposició de modificació de la classificació dels camins ramaders del terme municipal d'Algemesí, tot això recollit en el DOGV, número 5049 i data 14.07.2005. I en la resolució de 12 de setembre de 2005, de la Conselleria de Territori i Habitatge, es va acordar l'exposició pública de les proposicions de delimitació dels camins ramaders del corredor de la Vall del Cabriol-Albufera de València (ramal meridional) al seu pas pels termes municipals de Sueca i Albalat de la Ribera, tot això recollit en el DOGV, número 5108, de data 06.10.2005.

Respecte a la identificació del traçat del camí ramader assegador Reial de Castella al seu pas pel terme municipal de Catadau, cal dir que s'ha realitzat basant-se en la identificació de les referències del recorregut que proporciona l'actual Projecte de classificació i d'aquelles altres trobades a partir del treball d'investigació previ realitzat. Tot això unit a les determinacions que hagen pogut ser adoptades a partir de l'acte de fitació junt amb els afectats que assisteixen a aquest acte. El resultat final comporta, com a conclusió, la proposició de delimitació en forma d'acta i ortofotos a escala 1:2.000.

En relació al fet que si l'administració actua d'ofici hauria de delimitar tot el terme per a no crear greuge comparatiu, cal dir que l'administració actua d'ofici per a recuperar el domini públic en funció de l'interès públic.

Respecte al fet que l'Ajuntament va classificar el terreny de la urbanització Lloma Molina com a residencial extensiu, cal dir que, com ja s'ha mencionat anteriorment, en l'article 2, la Llei 3/1995 de 23 de març, de camins ramaders, sobre la seua naturalesa jurídica diu «els camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables». Per tant, l'aprovació de les normes subsidiàries, pla parcial o qualsevol instrument de planejament, no implica de cap manera una «desafectació tàcita» del domini públic.

Respecte al fet d'obtenir una llicència d'obra en terrenys afectats pel delimitació de l'assegador Reial de Castella, no és un fet que pugui oposar-se a la delimitació efectuada, perquè, d'una banda, les camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables (article 2 de la Llei 3/1995, de 23 de març). D'altra banda, segons resulta de l'article 12 del Reglament de serveis de les corporacions locals, aprovat per Decret de 17 de juny de 1955, amb les modificacions que ha sigut objecte per disposicions posteriors, «les autoritzacions i llicències s'entendran atorgades excepte el dret de propietat i sense perjudici del tercer».

—Francisco Llorens Martínez manifesta que la parcel·la 1/119 va ser adquirida recentment, sense que en cap document apareguera l'as-

Normas Subsidiarias, en el artículo 127, dice que “en estas vías y para toda su anchura y recorrido no se permitirá ningún tipo de edificación o vallado, dado su carácter de dominio público”. Todo esto constituye una gran contradicción, al igual que la administración haya venido otorgando licencias de obra en terrenos supuestamente de vía pecuaria.

Respecto a la alegación sobre el documento 3/87, hay que decir que el croquis al que hace mención el alegante es un documento anterior al año 1977 que se encuentra en el expediente 3/87 el cual consta de un acta y planos más precisos realizados a partir de operaciones topográficas. En él se define el eje de la vía pecuaria coincidente con el del camino. Aún así, el mencionado expediente 3/87 no fue aprobado.

Por otro lado cabe resaltar que el expediente 18/87, instruido con motivo de petición formulada en solicitud de ocupación de terrenos de vía pecuaria Cañada Real de Castilla y pedida para legalizar una caseta y una valla, resultó concedida la ocupación solicitada en los términos que señalaba el pliego de condiciones generales que adjuntaba y de acuerdo con el plano que figura en el expediente, el mismo entregado en el expediente 3/87 en el cual el eje de la vía pecuaria coincide con el del camino.

En relación a la anchura adoptada para la vía pecuaria, ésta viene definida por la distancia entre vértices pareados unidos entre sí por poligonales.

Con respecto a las proposiciones de los tramos de Algemesí, Albalat de la Ribera y Sueca, en la resolución de 22 de junio de 2005, de la Conselleria de Territori i Habitatge, se acordó la Exposición Pública de la proposición de modificación de la Clasificación de las vías pecuarias del término municipal de Algemesí, todo ello recogido en el DOGV, número 5049 y fecha 14.07.2005. Y en la resolución de 12 de septiembre de 2005, de la Conselleria de Territori i Habitatge, se acordó la Exposición Pública de las proposiciones de deslinde de las vías pecuarias del corredor del Valle del Cabriol-Albufera de Valencia (ramal meridional) a su paso por los términos municipales de Sueca y Albalat de la Ribera, todo ello recogido en el DOGV, número 5108 y fecha 06.10.2005.

Respecto a la identificación del trazado de la vía pecuaria Cañada Real de Castilla a su paso por el término municipal de Catadau, cabe decir que se ha realizado en base a la identificación de las referencias del recorrido que proporciona el actual Proyecto de Clasificación y de aquellas otras encontradas a partir del trabajo de investigación previo realizado. Todo ello unido a las determinaciones que hayan podido ser adoptadas a partir del acto de apeo junto con los afectados que asisten a dicho acto. El resultado final conlleva, como conclusión, la proposición de deslinde en forma de acta y ortofotos a escala 1:2.000.

Con relación a que si la administración actúa de oficio tendría que delimitar todo el término para no crear agravio comparativo, cabe decir que la administración actúa de oficio para recuperar el dominio público en función del interés público.

Con respecto a que el Ayuntamiento clasificó el terreno urbanización Lloma Molina como residencial extensivo, cabe decir que, como ya se ha mencionado anteriormente, en su artículo 2, la Ley 3/1995 de 23 de marzo, de vías pecuarias, sobre su naturaleza jurídica dice «las vías pecuarias son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables». Por tanto, la aprobación de las Normas Subsidiarias, Plan Parcial o cualquier instrumento de planeamiento, no implica de ninguna manera una desafectación tácita del dominio público.

Respecto al hecho de obtener una licencia de obra en terrenos afectados por el deslinde de la Cañada Real de Castilla, no es un hecho que pueda oponerse al deslinde efectuado, pues, por una parte, las vías pecuarias son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables (Art. 2 Ley 3/1995 de 23 de marzo). Por otra parte, según resulta del artículo 12 del Reglamento de Servicios de las Corporaciones Locales, aprobado por Decreto de 17 de junio de 1955, con las modificaciones de que ha sido objeto por disposiciones posteriores, «las autorizaciones y licencias se entenderán otorgadas salvo el derecho de propiedad y sin perjuicio del tercero».

— Francisco Llorens Martínez manifesta que la parcela 1/119 fue adquirida recientemente, sin que en ningún documento apareciera

segador. La Sra. Joaquina Barberá Fayos manifesta que sempre hi ha actuat segons l'administració pertinent i que en cap moment se li va comunicar l'existència de la camí ramader. Josefa Quiñonero Alonso diu que va comprar la parcel·la el 1982 i el seu xalet porta 20 anys construït. José Francisco Martínez Torralba al·lega que no consta en les escriptures ni en el registre que les parcel·les formen part de cap camí ramader i que la delimitació afecta en un 90% a la parcel·la 248, heretada de son pare; i en un 50% de la parcel·la 68, comprada el 1988. Stephen James Dale i Julie Elisabeth Dale manifesten que són adquirents de bona fe per raó de l'escriptura de compravenda. I que en cap dels documents del Registre públic i Administració local, consta l'existència de la camí ramader per si propietat encara que la corporació local sí que disposa d'informació respecte d'això i no els va advertir. Que d'haver tingut constància de la camí ramader no haurien comprat la parcel·la. I que en l'Ajuntament de Catadau, posterior a la data en què VAERSA li va sol·licitar informació sobre parcel·les limítrofes a la camí ramader, va continuar actuant sense informar els propietaris de la seua existència, per la qual cosa aquesta actuació vulnera els principis establits en la Llei 30/92 de RJAP-PAC (modificat per la Llei 4/99) de transparència, confiança legítima i bona fe.

Cal dir que l'article 2 de la Llei 3/1995, de 23 de març, de camins ramaders, estableix que les camins ramaders són béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables, no sent per tant servituds de pas que necessiten cap contracte. El domini públic, a més, no tenia l'obligació de constar en el Registre de la Propietat.

L'existència del camí ramader queda suficientment demostrada per la mateixa classificació dels camins ramaders del terme de Catadau, en el projecte del qual queden grafiats els distints camins ramaders del municipi. A més, en el fons documental recopilat a l'efecte de realitzar la delimitació es constaten documents que fan referència a l'assegador Reial de Castella, i que ja llavors el situen pel traçat que ara es proposa.

— José María Bonilla Márquez i Ana María Díaz Sánchez, i Mercedes Herreros Fernández i Francisco Javier Rivera Yuste sol·liciten fer coincidir el camí ramader amb l'ample del camí ramader de la urbanització. Rosa M. Juanes García sol·licita la reducció de l'amplària de la camí ramader a l'amplària del camí. Ramón Cervera Torondell sol·licita la reducció de l'amplària a la que donen el barranc i el camí sense necessitat afectar parcel·les limítrofes. Vicente Alfonso Mínguez i Antonio Juanes Sáez diuen estar en desacord amb la delimitació i sol·liciten la reducció d'amplària del camí ramader a la del barranc. Francisco Conesa Benito sol·licita la reducció de l'ample de la calçada. Joaquina Barberá Fayos, en nom de José Cortina García, sol·licita que es limite la dimensió de la camí ramader. Emilio Asensi Bono no està conforme amb l'aplicació de l'amplària a 75 metres i no considerar l'amplària de 20 metres i al·lega que l'article 16 de la Llei de camins ramaders 3/95 considera compatibles amb l'activitat pecuària els usos tradicionals que, sense ser de caràcter agrícola i no tenint la naturalesa jurídica d'ocupació, puguen exercir-se en harmonia amb el trànsit ramader i sol·licita una reducció de l'amplària i concessió per ús agrícola. Óscar Tomás Pascual i María Ángeles Fresneda Segura sol·liciten que el traçat del camí ramader al seu pas per les propietats transcórrega limitant la seua dimensió i traçat al camí actual. Stephen James Dale i Julie Elisabeth Dale no estan conformes a considerar l'amplària de 75 metres i no considerar l'amplària de 20 metres. Manuel Benlloch Espinós sol·licita la reducció de l'amplària, patrimonialitzar-la després de la desafectació prèvia i permetre als propietaris adquirir els terrenys. I si no es pot aconseguir, demanar la modificació del traçat. José Carratalá Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuela Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representació de la Comunitat de Regants la Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan

la cañada. doña Joaquina Barberá Fayos manifesta que siempre ha actuado según la administración pertinente y que en ningún momento se le comunicó la existencia de la vía pecuaria. doña Josefa Quiñonero Alonso dice que compró la parcela en 1982 y su chalet lleva 20 años construido. José Francisco Martínez Torralba alega que no consta en las escrituras ni en el registro que las parcelas formen parte de ninguna vía pecuaria y que el deslinde afecta en un 90% a la parcela 248, heredada de su padre; y en un 50% de la parcela 68, comprada en 1988. Stephen James Dale y Julie Elisabeth Dale manifiestan que son adquirentes de buena fe en virtud de la escritura de compraventa. Y que en ninguno de los documentos del Registro Público y Administración Local, consta la existencia de la vía pecuaria por si propiedad aunque la Corporación Local sí dispone de información al respecto y no les advirtió. Que de haber tenido constancia de la vía pecuaria no habrían comprado la parcela. Y que en el ayuntamiento de Catadau, posterior a la fecha en que VAERSA le solicitó información sobre parcelas colindantes a la vía pecuaria, siguió actuando sin informar a los propietarios de su existencia, por lo que dicha actuación vulnera los principios establecidos en la ley 30/92 de RJAP-PAC (modificado por ley 4/99) de transparencia, confianza legítima y buena fe.

Cabe decir que el art. 2 de la Ley 3/1995 de 23 de marzo de Vías Pecuarias, establece que las vías pecuarias son bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables, no siendo por tanto servidumbres de paso que necesitan de contrato alguno. El dominio público, además, no tenía la obligación de constar en el Registro de la Propiedad.

La existencia de la vía pecuaria queda suficientemente demostrada por la propia Clasificación de las Vías Pecuarias del Término de Catadau, en cuyo proyecto quedan grafiadas las distintas vías pecuarias del municipio. Además en el fondo documental recopilado al efecto de realizar el deslinde, se constatan documentos que hacen referencia a la Cañada Real de Castilla, y que ya entonces la situan por el trazado que ahora se propone.

— José María Bonilla Márquez y Ana María Díaz Sánchez, y Mercedes Herreros Fernández y Francisco Javier Rivera Yuste solicitan hacer coincidir la vía pecuaria con el ancho de la vía pública de la urbanización. Rosa Mª Juanes García solicita la reducción de la anchura de la vía pecuaria a la anchura del camino. Ramón Cervera Torondell solicita la reducción de la anchura a la que da el barranco y el camino sin necesidad de afectar a parcelas colindantes. Vicente Alfonso Mínguez y Antonio Juanes Sáez dicen estar en desacuerdo con el deslinde y solicitan la reducción de anchura de la vía pecuaria a la del barranco. Francisco Conesa Benito solicita la reducción del ancho de la calzada. Joaquina Barberá Fayos, en nombre de José Cortina García, solicita que se limite dimensión de la vía pecuaria. Emilio Asensi Bono no está conforme con la aplicación de la anchura 75 metros y no considerar la anchura de 20 metros y alega que el Art. 16 de la Ley de Vías Pecuarias 3/95 considera compatibles con la actividad pecuaria los usos tradicionales que, sin ser de carácter agrícola y no teniendo la naturaleza jurídica de ocupación, puedan ejercitarse en armonía con el tránsito ganadero y solicita una reducción de la anchura y concesión por uso agrícola. Oscar Tomás Pascual y doña María Ángeles Fresneda Segura solicitan que el trazado de la vía pecuaria a su paso por las propiedades transcurra limitando su dimensión y trazado al camino actual. Stephen James Dale y Julie Elisabeth Dale no están conformes en considerar la anchura de 75 metros y no considerar la anchura de 20 metros. Manuel Benlloch Espinós solicita la reducción de la anchura, patrimonializar previa desafectación y permitir a los propietarios adquirir los terrenos. Y si no se puede conseguir pedir la modificación del trazado. José Carratalá Romero, Vicente Torres Hostalrich, Ramón Barberá Aliaga, José Escarihuela Alabarta, Antonio Morcillo Camacho, Marina Ferrer Llorca, Manuel García Giménez, Ángel Lorente Lorente, Francisco Pardo Soler, José Bernardo Pérez Casp, Vicente Ruiz Alcañiz, Enriqueta López Campillo, José Sena Ferrer, José Simó Bordes, Juana Rubio Campos, Wenceslao Espi Climent, Yolanda Trujillo López, Juan Navarrete Víctor, José Miguel Bosch Vicent, Vicente S. Adam Joares en representación de la Comunidad de Regantes La Nevera, Luisa Marcos Moraga, Amparo Mercedes Belda Vidal, Rafael González León, Benjamín Sanz Ludeña

Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marxante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla i Manuel García Petri en representació d'Associació de Veïns i Residents Lloma Molina, al·leguen que no estan conformes a considerar l'amplària de 75 m i no la de 20 m. I sol·liciten que l'assegador Reial de Castella al seu pas per les propietats transcorrega el camí ramader limitant la seua dimensió i traçat al camí actual i Manuel García Petri sol·licita que es desvie o adapte a l'ample i que aquesta desviació es basaria en l'existència del dipòsit de l'associació com un interès públic.

En el fet que es manifesten en desacord amb la delimitació sol·licitant la reducció de l'amplària del camí ramader a la proposada en el projecte de classificació, aquesta petició no pot ser atesa dins del marc legal vigent, perquè ens trobem davant de dos procediments administratius diferenciats: el primer, l'acte de classificació (article 7 de la Llei 3/1995) "pel qual es determina l'existència, amplària, traçat i la resta de característiques físiques generals de cada camí ramader" i el segon la delimitació (art. 8 de la Llei 3/1995) en el qual "es defineixen els límits dels camins ramaders de conformitat amb el que estableix l'acte de classificació". Aquests dos procediments administratius s'executen materialment amb un tercer: en la fitació (article 9 de la Llei 3/1995).

En aquest expedient ens trobem davant d'un procediment de delimitació que ha de ser conforme i respectar la classificació, sense que en aquest tràmit de delimitació es puga modificar la classificació. Per consegüent, han de ser rebutjades les al·legacions formulades perquè la delimitació s'ha efectuat de conformitat amb la classificació vigent ja que la classificació de camins ramaders del terme municipal de Catadau va ser aprovada per Ordre ministerial d'1 de juliol de 1974, publicada en el BOE de 03/09/1974, classificant l'actual camí ramader com a assegador i amb un ample legal de 75 metres de conformitat amb l'article 4.1.a) de la Llei 3/1995.

Les classificacions són actes administratius, tenen caràcter declaratiu, i determinen l'existència, l'amplària, el traçat i la resta de característiques físiques generals dels camins ramaders dins dels termes municipals.

Atès l'anteriorment exposat, s'informa que la delimitació s'ha realitzat segons dret, i en aquesta no escau la regularització de l'amplària, i això hauria de ser objecte d'un expedient a banda.

Article 2

Aprovar la delimitació del camí ramader assegador Reial de Castella al terme de Catadau des del límit amb el terme d'Alfarp fins a l'encreuament amb la rambla de Garcia, a l'altura de l'Alteró de Cosme (tram XII), d'acord amb la proposta de delimitació i els plànols que consten en l'expedient i les característiques del qual són les següents:

Assegador Reial de Castella	
Longitud delimitada:	4.391 m
Amplària:	75 m
Superfície delimitada:	31,9277 ha

Article 3

Que es cancel·len totalment o parcialment totes les inscripcions registrals que resulten contradictòries amb la delimitació.

Article 4

Que s'inicie la pràctica de la fitació del camí ramader assegador Reial de Castella al terme de Catadau des del límit amb el terme d'Alfarp fins a l'encreuament amb la rambla de Garcia, a l'altura de l'Alteró de Cosme (tram XII), d'acord amb el Conveni subscrit en data de 23 de desembre de 2002 (BOE 22.01.03), entre el Ministeri de Medi Ambient i la Conselleria de Medi Ambient de la Generalitat Valenciana, per a l'execució del Projecte de delimitació, fitació i senyalització dels camins ramaders del corredor de la Vall del Cabriol – Albufera de València (ramal meridional) als termes municipals de Camporrobles, Fuenterrubles, Venta del Moro, Villargordo del Cabriel, Requena, Cortes de Pallars, Yátova, Dos Aguas, Tous, Catadau, Alfarp, Carlet, l'Alcudia, Guadassuar, Algemesí, Albalat de la Ribera i Sueca.

ña, Álvaro Almiñana Navalón, Encarnación Magan Parra, Antonio Higuero Castellano, Agustín Marchante Calleja, Mercedes Obiol Pons, Manuel Esteve Pascual, Daniel Álvarez Pla, y Manuel García Petri en representación de Asociación de Vecinos y Residentes Lloma Molina, alegan que no están conformes en considerar la anchura de 75 m y no la de 20 m. y solicitan que la Cañada Real de Castilla a su paso por las propiedades transcurra la vía pecuaria limitando su dimensión y trazado al camino actual y Manuel García Petri solicita que se desvíe o adapte al ancho y que dicho desvío se apoyaría en la existencia del depósito de la Asociación como un interés Público

En cuanto a que se manifiestan en desacuerdo con el deslinde solicitando la reducción de la anchura de la vía pecuaria a la propuesta en el proyecto de Clasificación, tal petición no puede ser atendida dentro del marco legal vigente, pues nos encontramos ante dos procedimientos administrativos diferenciados: el primero el Acto de Clasificación (art. 7 Ley 3/1995) «por el que se determina la existencia, anchura, trazado y demás características físicas generales de cada vía pecuaria» y el segundo el Deslinde (art. 8 Ley 3/1995) en el que se «se definen los límites de las vías pecuarias de conformidad con lo establecido en el acto de Clasificación». Estos dos procedimientos administrativos se ejecutan materialmente con un tercero: en el amojonamiento (art. 9 Ley 3/1995).

En el presente expediente nos encontramos ante un procedimiento de deslinde que debe de ser conforme y respetar la Clasificación, sin que se pueda en el presente trámite de deslinde modificar la Clasificación. Por consiguiente, deben de ser rechazadas las alegaciones formuladas pues el deslinde se ha efectuado de conformidad con la Clasificación vigente ya que la Clasificación de Vías Pecuarias del término municipal de Catadau, fue aprobado por Orden Ministerial de 1 de julio de 1974, que se publicó en el BOE de 03/09/1974, clasificando la actual vía pecuaria en Cañada y con un ancho legal de 75 metros de conformidad con el artículo 4.1.a) de la Ley 3/1995.

Las clasificaciones son actos administrativos, tienen carácter declarativo, y determinan la existencia, anchura, trazado y demás características físicas generales de las vías pecuarias dentro de los términos municipales.

Considerando lo anteriormente expuesto, se informa que el Deslinde se ha realizado según Derecho, no procediendo en él la regularización de la anchuras, siendo objeto de ello un expediente aparte.

Artículo 2

Aprobar el Deslinde de la vía pecuaria Cañada Real de Castilla en el término de Catadau desde el límite con el término de Alfarp hasta el cruce con la Rambla de García, a la altura del Alteró de Cosme (Tramo XII), de acuerdo con la propuesta de deslinde y planos que constan en el expediente y cuyas características son las siguientes:

Cañada Real de Castilla	
Longitud Deslindada:	4.391 m
Anchura:	75 m
Superficie deslindada:	31,9277 ha

Artículo 3

Que se proceda a la cancelación total o parcial de cuantas inscripciones registrales resulten contradictorias con el deslinde.

Artículo 4

Que se inicie de la práctica del amojonamiento de la vía pecuaria Cañada Real de Castilla en el término de Catadau desde el límite con el término de Alfarp hasta el cruce con la Rambla de García, a la altura del Alteró de Cosme (Tramo XII), de acuerdo con el convenio suscrito en fecha de 23 de diciembre de 2.002 (BOE 22.01.2003), entre el Ministerio de Medio Ambiente y la Conselleria de Medi Ambient de la Generalitat Valenciana, para la ejecución del proyecto de deslinde, amojonamiento y señalización de las vías pecuarias del Corredor Valle del Cabriel – Albufera de Valencia (Ramal Meridional) en los términos municipales de Camporrobles, Fuenterrubles, Venta del Moro, Villargordo del Cabriel, Requena, Cortes de Pallás, Yátova, Dos Aguas, Tous, Catadau, Alfarp, Carlet, L'Alcudia, Guadassuar, Algemesí, Albalat de la Ribera y Sueca.

Contra aquesta ordre, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs potestatiu de reposició en el termini d'un mes, comptador des de l'endemà de la publicació en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*, davant del conseller de Medi Ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge, o ser impugnat directament davant de l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu (article 116 de la Llei 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú) sense perjudici que les persones interessades puguin interposar qualsevol altre recurs que estimen procedent.

València, 12 de novembre de 2008.– El conseller de Medi Ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge: José Ramón García Antón.

Contra esta orden, que agota la vía administrativa, podrá interponerse Recurso Potestativo de Reposición en el plazo de un mes, contado desde el día siguiente a la publicación en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*, ante el conseller de Medio Ambiente, Agua, Urbanismo y Vivienda, o ser impugnado directamente ante el orden jurisdiccional contencioso administrativo (artículo 116 de la Ley 30/1.992 de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común) sin perjuicio de que los interesados puedan interponer cualquier otro recurso que estimen procedente.

Valencia, 12 de noviembre de 2008.– El conseller de Medio Ambiente, Agua, Urbanismo y Vivienda : José Ramón García Antón.